

Tomhetens fullhet

Gudomen och den treeniga principen

Del 3

Lars Palerius

2025

”Gudomen har överhuvud ingenting att verka, i den finns ingen verksamhet, den har aldrig ’kikat’ ut (från sin fördoldhet) efter någon verksamhet. Gud och Gudomen är åtskilda – just som verkande och ickeverkande.”

”I det innersta, ... i grunden är en enhetlig (’enfaldig’) stillhet, som vilar orörlig i sig själv; av denna orörlighet sätts emellertid allting i rörelse och den får alla de, som begåvats med förnuft och lever i sig själva (dvs. lever styrda inifrån = styrda av sitt förnuft), motta de för dem utmärkande sätten att leva”.

(Hans Hof om Mäster Eckharts mystik *Meditation och mystik*)

”Jag befann mig i ett hav av ljus. Detta var inte som i min första uppenbarelse vitt som snö, utan hade i stället guldets färg. Alla detaljer var av eld och liksom förgyllda. Genom det hela vibrerade små gyllene trådar som gnistrade och glittrade här och där, i och över allt. Jag kände att detta var Guds medvetande, hans egen tankesfär. Det var den materia, den Allmakt, den högsta levande kraft, genom vilken det gudomliga jaget styrde och ledde oceaner av världar, vintergator och solsystem, i mikrokosmos såväl som i makrokosmos.”

(Martinus *Kring min missions födelse* kap 17)

Innehållsförteckning	s. 2
Inledning	s. 3
Kapitel 7	
Guldglorian	s. 3
Den nya glorian i guldglorian, rörelsens och medvetandets källa	s. 6
Fader och Son-principen	s. 7
Symbol 100 och ”gnistornas värld”	s. 9
Den nya glorianens medvetandeskapande funktion	s. 10
Den orörliga guldglorian	s. 14
De gyllene trådarna, övermedvetandet och det gudomliga ”intet” – jaget	s. 16
Den katafatiska och apofatiska vägen till kunskap om eller upplevelsen av Gudomen ..	s. 18
Dionysios Aeropagita och den transcendentia gudens ljusstrålar	s. 20
Kapitel 8	
Guds väsen och Guds energier	s. 24
Distinktionen mellan Guds väsen och energierna enligt Gregorios Palamas	s. 26
Stillhetens vändning av energin eller rörelsen	s. 29
Jagets vilja. Jagets mottryck mot rörelsen = energi	s. 31
Avslutning	s. 34
Litteratur	s. 38
Appendix	s. 39
Ett gudsmöte	s. 39
En ontologisk konklusion utifrån min tolkning av Martinus X-analyser	s. 40
Dionysios Areopagitas beskrivning av den obeskrivbara gudomliga naturen	s. 41
Platons beskrivning av det Ena	s. 43
Verklighetens beskaffenhet enligt Plotinos	s. 44
Mäster Eckhart och Gudomens Etthet	s. 47

Inledning

Efter det att jag i den första delen av artikeln ”Tomhetens fullhet” i huvudsak fokuserade på den icke-verkande aspekten av Gudomen, 0X, den inomgudomliga verkande funktionsprincipen X1, X2, X3, samt det odelbara jaget eller Ettheten, och i den andra delen: X2, skapar- och upplevelseförmågan och de kosmiska skapapprinciperna, samt den själsliga strukturen, kommer jag i den tredje och avslutande delen av artikeln att diskutera följande ämnesområden:

- Guldglorian
- Den nya glorian i guldglorian
- Symbol 100 och ”gnistornas värld”
- Den nya gloriens medvetandeskapande funktion
- Den orörliga guldglorian
- De gyllene trådarna, övermedvetandet och ”intet”
- Guds väsen och Guds energier

- Distinktionen mellan Guds väsen och energierna enligt Gregorios Palamas
- Stillhetens vändning av energin eller rörelsen
- Dionysios Areopagitas och den obeskrivbara gudomliga naturen
- Verklighetens beskaffenhet enligt Plotinos

*****

Kapitel 7

Guldglorian

Vad är då den av Martinus omtalade guldglorian för något? Och vad är den nya glorian som ge sig till känna i guldglorian för något?¹ Ja, här berör vi jagets och medvetandets allra djupaste grund, dess epicentrum. Den som ”står inför” guldglorian; ser denna, upplever den högsta synen som finns av det eviga omanifesterade ”något som är”. En högre syn av Gud, eller snarare Guds *energier*, existerar inte. Det är endast Guds energier som är möjliga att förnimma eller iaktta verkningarna av. Guds jag, 0X/X1, är och förblir omanifesterat och därigenom osynligt. Man skulle kunna kalla guldglorian för Guds medvetandekropp. Eller som Martinus uttrycker det: ”Guds medvetande, hans egen tankesfär.”²

Bakom guldglorian finns det omanifesterade jaget, X1, och X2, skaparförmågan. X3-principen, genom vilken jaget manifesterar sina impulser i den skapade världen, är på den högsta gudomliga nivån inte aktiverad, då vi här befinner oss undanför tid och rum, utanför skapelsens och energiomsättningens domän, X3.

---

¹ Se *Den intellektualiserade kristendomen*, stycke 11 och *Livets Bog* del 6, stycke 2087, 2093, 2098, 2099.

² *Kring min missions födelse*, kap 17.

Guldglorian består av moderenergin, vilket betyder att den *inte* är det samma som Gudomens egennatur. Guldglorian är Gudomens eviga utstrålning av sitt innersta själv – själva skapelsens och manifestationens grundfundament. Genom moderenergins, urbegärets och de kosmiska skaparprincipernas utstrålning blir Gudomens skapelseimpulser organiserade och strukturerade, varefter de omsätts till den skapade världens oändliga mångfald av organiska och oorganiska formationer och skapelseprodukter.

Guldglorians gyllene ljus är det ljus som uppstår när Gudomens innersta väsen, X1 och urbegäret, möter den manifesterade världen i gränslandet mellan X2 och X3. I texten nedan benämner Martinus guldglorian ”de gyllene trådarna”. Guldglorian består av ett oräkneligt antal gyllene strålar, vilka var och en utgör en *livsenhets jagstråle*. Dessa jagstrålar bildar tillsammans Gudomens medvetande, vilket alltså utgörs av samtliga livsenheters medvetanden. Gudomens medvetande är med andra ord tids- och rumsdimensionellt.³

”Denna de gyllene trådarnas innersta förbindelse med våra jag är i sig själv omanifesterad, varefter trådarna sträcker sig nedåt i det manifesterade eller i det för sinnena tillgängliga området. Dessa trådar har alltså sin upprinnelse i ett område av rörelse eller vibration som ligger över den standard som är tillgänglig för förnimmelse. Därigenom blir de i detta område omanifesterade liksom våra jag, utan att de dock utgör den totala, absoluta stillhet som kännetecknar jagen. Medan våra jag är omanifesterade, därför att de utgör den absoluta stillheten, den absoluta fasta punkten, utan vilken en absolut första rörelse omöjligt skulle kunna äga rum, beror de gyllene trådarnas delvisa icke-manifestation endast på att deras rörelse- eller vibrationsart ligger över den standard för rörelse som krävs för att få sinnen att reagera. Och en rörelseart som inte kan inverka på sinnen och få dessa att reagera, kan omöjligt bli till direkt upplevelse. Den måste alltid undantagslöst förbli omanifesterad. Till våra jag är alltså knutet ett omanifesterat område, inom vilket all rörelse utskiljer sig från den absoluta stillheten och blir till rörelsens och därmed till manifestationens första början. Denna osynliga eller för sinnena omanifesterade rörelseart eller energi har du redan lärt känna under benämningen 'moderenergin'.” (*Livets Bog* del 6, st. 2098)

*****

”Den evige Fadern avslöjade vidare sin och sonens innersta väsenkärnas orörliga existens bortom den tids- och rumsdimensionella världens allra högsta psykiska tinnar: ’De gyllene trådarna är denna moderenergins passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade. De utgör den allra första eller högsta formen för förnimmelse av din och min eviga

---

³ ”Eftersom skapelse är resultatet av medvetande, måste världsupphovet, alltså Gud, ha ’medvetande’. Detta medvetande måste rymma allt som över huvud taget existerar av medvetande och den skaparförmåga som följer av det. Det betyder att Guds medvetande är tids- och rumsdimensionellt, och som redan sagts är det allvist, allsmäktigt och allkärleksfullt.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 142)

struktur. En högre förnimmelse kan inte äga rum. De utgör således det manifesterades allra högsta horisontrand. Bortom denna horisontrand existerar alltså bara ditt och mitt jag samt all rörelses allra första början. Men denna rörelse är här bortom de gyllene trådarnas domän otillgänglig för förnimmelse och ska därför evigt förbli omanifesterad. Inte desto mindre är det denna rörelse eller vibration som på denna sida av de gyllene trådarnas ljusrand, alltså här i den tids- och rumsdimensionella världen, blir till våra organismer, till våra medvetna och omedvetna livsfunktioner, till vår tanke- och viljeföring, till vår manifestation och vårt sätt att vara. Här från detta vårt eviga vara bakom livstinnarna sänder vi till den materiella världen ut alla våra livsimpulser och får från samma värld tillbaka återverkningarna eller reaktionerna av dessa våra impulsers möte med denna värld's impulser. Dessa reaktioner är detsamma som vår livsupplevelse. De gyllene trådarna utgör således reaktionen på vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område.” (*Livets Bog* del 6, st. 2099)

I stycke 2087 beskriver Martinus det okroppsliga mötet med det gyllene ljuset.⁴

”Detta vårt sinnelag har nu fört oss in i livstemplets allra heligaste. Vi äger tillträde till ’förbundsarken’, som är detsamma som Guds egen utsiktspunkt. Vi befinner oss i det mentala tillstånd, där vi är ett med Gud i vårt sätt att vara och vårt förhållningssätt till vår nästa. Det var ju villkoret för att få komma in i detta livets allra heligaste område. Här i sammansmältningen av vår mentalitet och vår allsmäktige Faders mentalitet har vi nått den direkta upplevelsen av hans uppenbarelse. Den börjar med att vi får uppleva ett omätligt tomrum. Allt har plötsligt försvunnit från vår tillvaro. Till och med våra organismer, såväl de psykiska som den fysiska, är avlägsnade från vår sinnesförnimmelse. Då det inte alls finns några detaljer eller någon rörelse i detta skenbara "intet" eller ändlösa tomrum, förekommer det här inte heller några förvandlingar eller någon skapelse. Men där ingen skapelse är, där finns inte heller tid eller rum. Dock markeras här rummet genom att det är genomstrålat av en gigantisk ljusocean. Ljuset har fullständigt guldets färg. Det är som om rummet genomträngdes av lysande guldtrådar. Här existerar inget annat över huvud taget. Ingenting är synligt av vår egen organism. Det finns ingenting som för sinnena markerar vår existens. Det finns inget som helst synligt yttre framträdande. I denna ljusocean av tindrande guldtrådar har man blott en enda förnimmelse, och det är känslan av att vara ’ett med Gud’. I sanning, här i livstemplets allra heligaste är vi ’ett med den evige Fadern’. Allting lyser i guld, guld och åter guld.” (*Livets Bog* del 6, st. 2087)

---

⁴ För att kunna möta eller se det gudomliga ljuset, guldglorian, måste individens lägre djuriska sidor vara inaktiverade. ”Saliga är de renhjärtade, de skall se Gud.” (Matt 5:8–32). Ljusets, Gudomens tankesfär, är av en så högt vibrerande standard att människans djuriska, tyngdenergibaserade mentala psyke inte når upp till denna nivå. De hör hemma i den skapade världens domän, X3, vilken är anpassad för dessa energiers lägre eller tyngre vibrationsarter.

Endast det levande, *jaget*, kan vara föremål för livsupplevelse. Det som bland annat möjliggör för jaget att uppleva rörelse eller energi, är att det i sig själv utgör det Martinus kallar ”den fasta punkten” eller ”den orsakslösa orsaken”, vilken är lika med den absoluta stillheten. För att en rörelse eller energi ska kunna upplevas måste det finnas något som kontrasterar mot rörelsen eller energin, något som utgör dess motsats. Detta något är jaget, den absoluta stillheten. Jaget utgör i sig själv ett egenskapslöst, immateriellt, icke substantiellt element.

Ett ”något” som är i total avsaknad av särskiljande materieformationer, tids- och rumsliga definitioner eller kännetecken såsom egenskaper eller differentierade karaktärsdrag, kan endast betecknas som stillhet, som *absolut* stillhet. Det är alltså denna ”fasta punkt” som utgör *utgångspunkten* för all materieutlösning, för alla perspektiviska storleksförhållanden och rörelsekombinationer i mikro, - mellan- och makrokosmos, samt alla former av medvetanden, från det mest primitiva eller elementära till det högintellektuella kosmiska medvetandet.

Om Guds medvetande skriver Martinus följande i *Den intellektualiserade kristendomen*:

”Världsalltets energi- och rörelsefunktioner utgör Guds tanke och skaparfunktioner. Rörelsen ombildning till dessa funktioner befordras på det fysiska planet med hjälp av de fysiska levande väsendena. Tack vare detta tillstånd får de levande väsendena erfarenheter och upplevelser som i verkligheten är det samma som Guds medvetande.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 144)

Vidare:

”Eftersom skapelse är resultatet av medvetande måste världsupphovet, alltså Gud, ha ’medvetande’. Detta medvetande måste rymma allt som över huvud taget existerar av medvetande och den skaparförmåga som följer av det. Det betyder att Guds medvetande är tids- och rumsdimensionellt, och som redan sagts är det allvist, allsmäktigt och allkärleksfullt.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 142)

*****

Den nya glorian i guldglorian, rörelsens och medvetandets källa

För att jaget ska kunna skapa medvetande behöver det energi- eller rörelsefunktioner. Varifrån kommer energin? Varifrån härstammar rörelsen? Dessa frågor ska jag försöka besvara i det här avsnittet.⁵ Jag börjar med ett, som jag menar epokgörande citat, från boken *Den intellektualiserade kristendomen*.

---

⁵ Kosmiskt sett kommer inte energin eller rörelsen någonstans ifrån. De har alltid existerat som en del av den gudomliga jagstrukturen. Men, utifrån en *teoretisk betraktelse* av jagstruktur går det att tala om rörelsens början eller igångsättande. På samma sätt går det utifrån ett teoretiskt perspektiv att tala om den treeniga principen som en hierarkisk struktur med X1 som den överordnade instansen, och X2 och X3 som de ”underordnade” funktions- och illusionsprinciperna, trots att den treeniga principen alltid har fungerat som en odelbar enhet.

” [Utan Jaget] finns det inte levande väsen. Jag har därför jaget ’det levande’ i det levande väsendet. Det existerar i detta tillstånd som absolut stillastående eller som ’den fasta punkt’ kring vilken allt i världsalltet rör sig. *I denna guldgloria börjar en ny gloria göra sig gällande. Denna visar sig som kulminerar ljus, och detta är början till det vi kallar ’ande’.* Med denna andes anknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta igång rörelse. Det är det vi känner som tankestoff. Men vi måste här förstå att ingen rörelse av något slag sätter igång. Den har pågått i all evighet. Den kan inte annat än pågå.

[---] Den enda plats där rörelse inte existerar är i guldglorian. Man måste alltså förstå att allt som vi betecknar som gloria är det fasta punkten. Förändringar kan endast äga rum i rörelse, och dessa förändringar i rörelse är det vi kallar ’skapelse’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11. Min kursivering.)

*****

Fader och Son-principen

Vad är det då som gör ”Fader och Son-principen” och den nya glorian så speciell? Min hypotes gällande Gudomens struktur och verkansmöjligheter är följande:

- 1) Gudomens jag, 0X, ”det levande” i det levande, utgör totaliteten av allt som existera – evigheten, oändligheten, rörelsen, energin, tid och rum, det skapade. Detta gudomliga jag genomtränger och genomstrålar allt vad energi, materia, tid och rum heter.⁶ Jaget finns med andra ord där som den grundläggande komponenten bakom allt rörelser, bakom all energi, bakom alla skapelser i fysisk och andlig materia. Gudomens manifesterande princip utgörs av X1 tillsammans med X2 och X3-principerna, vilka Martinus benämner ”illusionsprinciper”.⁷ Det är vidare genom X2 och X3-principerna som perspektivprincipen ”uppkommer”.⁸

---

⁶ Intressant nog skiljer Martinus på begreppen Gudomen och Gud i *Den intellektualiserade kristendomen* st. 134. Han talar om Gud när han pekar på det område inom Gudomen som utgör Guds och livsenheternas jag. Som jag tolkar detta, tillhör Guds jag, i det här fallet, den treeniga principens domän, där det genom X2 och X3-principerna upplever livet. Dvs. jaget verkar, skapar medvetande, genom att laborera med grundenergierna inom tids- och rumsdimensionen, X3.

I stycke 135 skriver Martinus att Guds jag, som *manifesterande* princip, genomströmmar ”världsalltets materia eller fysiska och andliga stoffområde”. Vidare talar Martinus i stycke 135 om livsenheternas, de treeniga principernas, anknytning till Gudomens jag, vilka genom ”den fasta punkten”, jaget i varje individ, ”behärskar materien för det lilla materieområde eller den del av Guds jag som det är knutet till.”

Konklusion: 0X utgör den *icke-verkande* principen och den treeniga principen X1, X2 och X3 den *verkande* principen.

⁷ *Livets Bog* del 2, st. 549

⁸ *Livets Bog* del 2, st. 549.

- 2) Jaget utgör i Martinus beskrivning ett immateriellt, absolut orörligt, icke beskrivbart, icke förvandlingsbart, icke definierbart ”något som är”.⁹ Jaget definieras också av Martinus som ”den orörlige röraren” och ”den orsakslösa orsaken”.

I symbolförklaringen till symbol 100 i *Den eviga världsbilden* del 6 (den första och enda godkända symbolen i skissboken från 1924–1929) kan vi läsa följande.

”Symbolen visar det bakom alla ting existerande ’något’ som utgör en treenig princip.

X1, som Fadern, Försynen, eller Alltet.

X2, som den i alltet existerande ’skapande förmågan’ eller ’gnistornas värld’.

X3, som ’formernas värld’ eller ’det skapade’.”

Det finns med andra ord ett ”något” *bakom* den treeniga principen. Ett något som jag menar är Gudomens jag, 0X/X1. Detta ”något” utgör en treenig princip, *genom* vilken Gudomen manifesterar sig genom sina energiimpulser.¹⁰ Impulserna sänds ut *via* urbegäret, varefter de bearbetas av moderenergin och de kosmiska skaparprinciperna i X2. Dessa energiimpulser kommer sedan till manifesterat uttryck i den tids- och rumsdimensionella domänen, X3, genom jagets laborerande med de sex grundenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne.

Det finns alltså en skillnad mellan Gudomen och den treeniga principen. Gudomen utgörs inte av, består inte av, något materiellt förvandlingsbart i sin innersta essens, utan utgör ett omanifesterat ”något som är”. Det äger med andra ord *inte* rum någon livsupplevelse utanför tid- och rumsdimensionen. Ett ”något” som utgör immateriell, absolut stillhet i sitt innersta väsen, den fasta punkten, kan per definition inte skapa upplevbara materiella kontraster i denna fasta punkt. De upplevbara kontrasterna måste skapas och manifesteras *utanför* denna fasta punkt, dvs. i energiernas och formernas värld. Den skapade världen utgör en produkt av den treeniga principen X1, X2 och X3 – Gudomens *inomgudomliga funktionella verkansprinciper*. Här utgör alltså guldglorian själva utgångspunkten för Gudomens manifestande i den tids- och rumsdimensionella domän.¹¹

Detta ”något”, Guds jag, 0X, befinner sig *bortom* intellektets och språkets räckvidd. 0X utgör det *omanifesterade mörker som finns bakom guldtrådarna*. I detta mörker finns X1, den dynamiska aspekten i Gudomen och X2, skaparförmågan. Dessa principer är integrerade i den gudomliga strukturen tillsammans med X3-principen, vilken möjliggör energiomsättning, rörelse, och därmed livsupplevelse inom tids- och rumsdimensionen eller formernas värld. Dessa tre principerna utgör 0X:s *manifestationsredskap*. Martinus benämner X2 och X3-principerna ”illusionsprinciper”, då de har till uppgift att ur den initiala tomheten: ”något som

---

⁹ Denna beskrivning av Gudomens innersta natur går som en röd tråd genom den mystiska traditionen, oavsett religiös kontext eller kulturell tillhörighet.

¹⁰ ”Dessa impulser är i sig själva bara helt vanliga energiimpulser. I detta sitt första tillstånd utgör de inte alls någon form av tanke. Det är först genom en upparbetad organisation av dessa impulser som jaget blir i stånd att binda den omgivande andliga materien.” (*Livets Bog* del 6, st. 1950)

¹¹ *Livets Bog* del 6, st. 2093 och 2099

är”, 0X, (som inte är tomhet i absolut mening, utan utgör ett ”något som är”) skapa timliga, illusoriska energi- och rörelsekompositioner, såsom jordklotets mångfald av organismer, växtligheter, hav och bergsformationer. Dessa manifestationsformer har ingen bärighet i sig själva, utan finns till på jagets kommando. De finns till så länge som jaget, genom sin vilja, upprätthåller deras existens i den fysiska världen. När de har fullgjort sitt syfte som livsupplevelseredskap för jaget, upphör de att existera i sin nuvarande form. Jaget och dess medvetandestruktur frigör sig så från dessa bundna energi- eller rörelsekompositioner, för att nu dra till sig en annan mer passande energi- eller rörelsekomposition. Genom denna nya energi- eller rörelsekomposition fortsätter jaget så sitt liv på det tillvaroplan som det för tillfället är knuten till. För människans vidkommande djurriket, det andra av sex tillvaroplan i det kosmiska spiralkretsloppet.

*****

Symbol 100 och ”gnistornas värld”

I symbolförklaringen till symbol 100 använder Martinus, vad jag vet, för första och enda gången uttrycket ”gnistornas värld”. Han skriver följande om X2:

”X2, som den i allt det existerande ’skapande förmågan’ eller ’gnistornas värld’.”

Eftersom Martinus inte använder begreppet gnistornas värld någon annanstans än i symbolförklaringen till symbol 100, är det svårt att veta vad han menar med detta begrepp. Det synonyma begreppet ”evighetsgnistor” förekommer i *Den hemliga läran* av H P Blavatsky. I G de Puruckers bok *Den hemliga lärans grundtankar* kan vi läsa följande:

”Den första huvudsatsen i inledningen till *Den hemliga läran* förkunnar befintligheten av en icke utforskningsbar Urgrund. Den andra säger att universum är tummelplatsen eller fältet för evig, oavbruten periodicitet i betydelsen cykliska rörelser. Det eviga livet manifesteras genom det cykliska framträdandet och försvinnandet av världar – stjärnor, planeter och andra himlakroppar – i den kosmiska behållare som vi människor så obestämt och svävande kallar rymden. Dessa världar kommer och går likt gnistor, säger H P Blavatsky, och de kallas på den urgamla visdomens allegoriska språk för ’evighetsgnistor’.” (G de Purucker *Den hemliga lärans grundtankar* s.19 Teosofiska bokförlaget 1979)

Lite längre fram i samma stycke står det:

”Vi är alltså inte bara jordens barn, tillfälliga dagsländor, utan gnistor från tillvarons hjärta, från det universella livets centraleld.”

I Martinus beskrivning utgör X2 – med sina skaparprinciper, ödeselementet (”platsen” för talangkärnorna), moderkärnans båda poler, moderenergin, urbegäret, den högsta elden, – den gudomliga funktion som möjliggör skapelsen av ”stjärnor, planeter och andra himlakroppar” i

världsalltet, vars världar ”kommer och går likt gnistor”, som H P Blavatsky skriver i *Den hemliga läran*. Dessa gnistor kallas på den urgamla visdomens allegoriska språk enligt henne för evighetsgnistor. Vidare utgör vi människor ”gnistor från tillvarons hjärta, från det universella livets centraleld”, i enlighet med texten i *Den hemliga lärans grundtankar* (s. 19).

Kan det vara så att Martinus hade det urgamla uttrycket ”evighetsgnistor” i tankarna när han beskrev X2-principen som ”gnistornas värld”? Gnistor som utgör en produkt eller ett resultat av Gudomens kärlekskraft – *den högsta eldens energi*.¹²

Ja, det omöjligt att veta. Men det finns hur som helst en intressant samstämmighet mellan det teosofiska begreppet ”evighetsgnistor” och Martinus definition av X2 som utgörande ”gnistornas värld”.

*****

Den nya glorian medvetandeskapande funktion

Min hypotes är att den nya glorian i guldglorian, detta kulminerande ljus, möjliggör skapandet av varje individs eller livsenhets *personliga* medvetande:

”Med denna andes tillknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta igång rörelse.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11)

---

¹² Bakom varje form av manifestation i världsalltet finns jagets urbegär. Urbegäret utgör vidare den högsta eldens grundkälla, skriver Martinus i *Livets Bog* del 2. Han skriver följande om urbegäret och den högsta elden:

”Bakom alla synliga eller manifesterade företeelser hos det levande väsendet existerar som nämnts ’urbegäret’, det vill säga lusten till manifestation, som är detsamma som lusten till livet. Denna lust eller längtan ligger helt utanför individens fysiska dagsmedvetande, eftersom den existerar som permanent vanemedvetande eller är en evig automatfunktion. Detta begär är mycket enkelt i sin analys, eftersom det endast kan vara riktat mot manifestationen i dess helhet. Det söker sig inte mot någon speciell gren eller riktning i materien. Det är en evigt existerande dragning till allt och alla, till gott och ont, till harmoni och disharmoni. Det är det ständiga bindemedlet mellan jaget, dess ’övermedvetande’ och ’ödeselement’. Det är urkraften i dess ’evighets kropp’. Det är ’den högsta eldens’ grundkälla eller djupaste ursprung. Men här är urbegäret inte i specificerat tillstånd. Det är i det stadium, i vilket det i form av ’X2’ ännu är namnlöst till sin natur. Det har ingen annan analys än den, att det oupplösligt knyter samman jaget med ’övermedvetandet’ och ’ödeselementet’, och därifrån utgår till ’undermedvetandet’. Det har sina rötter i själva ’det gudomliga något’. Ja, det framträder rent av som delvis identiskt med denna namnlösa realitet. Det har sin början i denna.” (*Livets Bog* del 2, st. 529)

Vidare om den högsta elden i *Livets Bog* del 4:

”Denna ’högsta eld’ är alltså i sig själv helt neutral. Den är varken ’ond’ eller ’god’. Den utgör det namnlösa ’X1:s’ utstrålning av ’något som är’ och är därmed en självbevarelsens eviga urkraft, genom vilken jaget kan uppleva och skapa. Den är själva skaparförmågan eller ’X2:s’ vibrationsdomän, genom vilken jaget eller ’X1’ utformar ’X3’, som därvid blir kulminationen av ’den allra högsta eldens’ tillfredsställelse. Hela tillvaron är en sexuell njutning. Det eviga livet är ett äktenskapligt samliv med Gud. Ja, i sanning, ’kärleken till nästan’ framträder därigenom som uppfyllelsen av alla lagar.” (*Livets Bog* del 4, st. 1473)

Det finns med andra ord en överordnad funktion i den gudomliga strukturen som skapar rörelseaktivitet eller tankestoff, genom vilken det *enskilda väsendet* kunde sätta i gång rörelse. I min läsning är väsendet lika med *varje enskild livsenhet i världsalltet*, oavsett storlek, form eller utvecklingsnivå.

*****

Martinus skriver om begreppen ”Fadern”, ”Sonen” och ”den heliga anden” i *Den intellektualiserade kristendomen*. Där skriver han bland annat följande om Guds jag, medvetande och livsenheternas *kosmiska identitet*:

”Fadern är alltså världsalltets upphov och kallas därför ’den enda sanna Gudomen’ (X1). Eftersom alla existerande levande väsens psyke, medvetande och tankar utgör Guds ande, som är det samma som medvetande, liksom jagen hos dessa väsen tillsammans utgör Guds jag, och de levande väsenden således bildar ett intimt kosmiskt släktskap med Gud, måste begreppet ’Sonen’ (X2) vara det absolut rättmätiga kosmiska uttrycket för Guds medvetande och de levande väsendenas motsvarande kosmiska identitet.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 104)

Här menar jag, att det är den nya glorians medvetandeskapande rörelsefunktion som möjliggör livsenheternas intima kosmiska släktskap med Gud. Ja, att det är *genom* den nya glorian som det överhuvudtaget existerar *individuella, medvetna* levande väsen.

Vidare, menar jag, att det är genom eller via den nya glorian som Gudomen ”delar upp” sitt jag i ett oräkneligt antal livsenheter med var sin jagstruktur (X1, X2 och X3). Varför skulle Martinus annars skriva i stycke 11 att väsendet, genom den nya glorian (som är lika med ande dvs. medvetande), kunde sätta i gång rörelse.

Rörelsen är i Martinus beskrivning av verkligheten lika med tankestoff. Tankestoffet utgör i sin tur det material varav Gudomens och de levande väsendenas medvetanden består. Detta tankematerial används så av jaget i den treeniga principen, X1 – Gudomens jag (X1 utgör också utgör de levande väsendenas jag). Tankematerialet, den strålformiga materien, finns i Gudomens X2 (och därmed i varje levande väsens X2), där all *manifesterad* energi finns. Energin hämtar X1 så att säga ur sig själv, 0X, där den finns i obegränsad mängd i form av *omanifesterad* energi.¹³

Till saken hör att glorians gyllene strålar *glittrar och rör sig*. Glorian, denna obegränsade ”ljusvägg”, upptar hela synfältet. Något annat existerar inte här. Ljusväggen består, så som jag upplevde den, av *pulserande ljus* och *utåtgående individuella ljusstrålar*. Det guldfärgade ljuset i guldglorian drar ihop sig för att sedan utvidga sig i jämna inåtgående och utåtgående rörelser. Det kan liknas vid en slags ut- och inandning. Detta pulserande pågår oavbrutet, samtidigt som ett obegränsat antal guldgлитtrande strålar, likt gyllene pilar, utgår från den gränslösa ljusväggen i riktning mot betraktaren. Det pågår med andra ord ett oavbrutet

---

¹³ Se symbol 4 i Martinus skissbok i Per Bruus-Jensens bok *Sol och måne*. Där har Martinus illustrerat den omanifesterade energin i Fader-principen, vilken omsluter den treeniga funktionsprincipen.

glittrande och pulserande i denna vägg av guldgлитtrande ljus. Här förekommer inget ljud av något slag. Det är helt tyst. Det enda som existerar här på denna högst märkliga plats, är betraktarens medvetande och ljusväggens pulserande och utåtgående guldfärgade strålar.

Något som rör på sig kan per definition inte vara orörligt och evigt stilla. Dvs. vara det samma som det immateriella och evigt orörliga jaget. Om vår innersta naturs (X1 och X2) möte med den manifesterade världens område (X3) skriver Martinus följande i *Livets Bog* del 6:

”De gyllene trådarna utgör således reaktionen på vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början och utan slut, utan tid och utan rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålförm. Detta är vårt högsta synliggörande av vår oföränderliga och högsta existens som evigheten och oändligheten.” (*Livets Bog* del 6, st. 2099)

Min hypotes är, att ”platsen” för guldtrådarnas glittrande synlighet är gränslandet mellan X2 och X3. Vårt eviga väsen, X1 och X2, befinner sig i det gudomliga mörkret bakom guldtrådarna och kommer till uttryck i X3. Därav vårt innersta väsens ”synliggörande” genom de glittrande och vibrerande guldtrådarna (moderenergin utstrålning från jaget) i gränslandet mellan X2 och X3. Det är med andra ord *inte* vår eviga väsens kärna som blir synlig (den *är och förblir* osynlig), utan den, *från* denna väsens kärna, utstrålade moderenergin.

”De gyllene trådarna är denna moderenergis passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade. De utgör den allra första eller högsta formen för förnimmelse av din och min eviga struktur. En högre förnimmelse kan inte äga rum. De utgör således det manifesterades allra högsta horisontrand. Bortom denna horisontrand existerar alltså bara ditt och mitt jag samt all rörelses allra första början. Men denna rörelse är här bortom de gyllene trådarnas domän otillgänglig för förnimmelse och ska därför evigt förbli omanifesterad. Inte desto mindre är det denna rörelse eller vibration som på denna sida av de gyllene trådarnas ljusrand, alltså här i den tids- och rumsdimensionella världen, blir till våra organismer, till våra medvetna och omedvetna livsfunktioner, till vår tanke- och viljeföring, till vår manifestation och vårt sätt att vara. (*Livets Bog* del 6, st. 2099)

Det är ju, enligt Martinus, *totaliteten* av de levande väsendenas medvetanden som utgör Guds medvetande. Gud använder oss alla som sina livsupplevelseorgan. Det är genom oss, de levande väsendena, som Gud upplever sig själv som skapare och upplevare.

*****

Min hypotes är, att de enskilda levande väsendenas medvetanden är förenade i guldglorian genom eller via den ur guldglorian framträdande *nya glorian*,¹⁴ samt att den *verkande* treeniga

---

¹⁴ ”Den enda plats där rörelse inte existerar är i guldglorian”, skriver Martinus i stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen*. Det betyder, att det är genom den *delen* av guldglorian, dvs, den *nya glorian*, som Gudomen *ur sig själv* ”skapar” grunden för den inomgudomliga jagstrukturens rörelseskapande verksamhet.

principen utgör ett resultat, eller en *konsekvens*, av den nya glorians framträdande i guldglorian. Den nya glorian är *organiskt* förbunden med guldglorian, ja, utgör en del av denna. På så sätt blir Gudomen ett upplevande och skapande ”något som är”, just genom dennes uppdelning av sitt *stora jag*, X1, i ett oändligt antal *små jag*.¹⁵

Att livsupplevelsen kan bli verklighet beror på att livsenheterna *delar* utgångspunkten för skapelsen av sina timliga tids- och rumsliga perspektiviska rörelsekompositioner *med* Gudomen. Denna utgångspunkt benämner Martinus *den fasta punkten*, vilken för livsenheternas del utgör Gudomens verkande jag-princip, X1. Det är genom denna jag-princip som skapelsematerialet, energierna, *via* urbegäret strömmar ut i form av moderenergin, vilken sedan ”omsätter” sig själv till de sex grundenergier som utgör energiunderlaget för skapelsen av livsenheternas medvetande och organismer i den skapade världen, X3.

*****

Guds och livsenheternas X1 är *samma* X1. Detta X1 är odelbart. Det betyder, enligt min mening, att livsenheterna (som tidigare nämnts) har en *förnimmelse* av Guds X1. Livsenheterna har alltså inget eget jag. De har en *jagförnimmelse* av Guds jag.

Ett X1 som är odelbart, kan per definition *inte* innehas av någon annan än Gud, då Gud är det enda levande väsen som djupast sett existerar i världssalltet. Att vi alla har en oföränderlig centrumförnimmelse, dvs. en upplevelse av ett ”något” som tänker och upplever tillvaron, är en följd av den ”konstruktion” i jagstrukturen som Gud använder sig av för att ”dela” eller ”spalta upp” sitt jag.

Denna centrum- eller jagförnimmelse ”träder i tjänst” från den tidpunkt i utvecklingen då människan reser sig på två ben och lever i någon form av flock- eller gruppgemenskap. Centrumförnimmelsen startar först som en svag aningsförmåga, för att sedan allteftersom årtusendena går, utvecklas till en dagsmedveten förnimmelseförmåga. Sin fulla kapacitet når den vid tidpunkten för den stora födelsen och det komiska medvetandets öppnande. Då har människan lämnat den kosmiska livmoderzon som djurriket utgör och förvandlats till en riktig människa, vilken är hemmahörande på nästkommande utvecklingssteg – det riktiga människoriket. Spiralkretsloppet tredje tillvaroplan.

Hemligheten med livsupplevelsen är med andra ord att det är Gud, och *endast* Gud, som upplever livet. Att människan upplever att hon är en individuellt upplevande, separat livsenhet är en grandios illusion.¹⁶ Ett gudomligt trollerinumner på högsta nivå. Den verkliga förståelsen för det faktum att alla livsenheter, alla treeniga principer, utgör organiskt förankrade inomgudomliga livsupplevelseredskap *i* Gudomen, ligger ännu och väntar på oss

---

Genom den *rörelseskapande* nya glorian får X1, Guds verksamma jagaspekt, kontakt med sitt samlade medvetandematerial, *guldkopiorna*, i X2, och kan på så sätt, genom urbegärets, moderenergens och skaparprincipernas livsupplevelseskapande verksamhet, kommunicera med, dvs. uppleva livet i, den skapade världen, X3.

¹⁵ Denna process finns beskriven av Martinus i symbolförklaringen till symbol 11 i *Den eviga världsbilden* del 1, stycke 11.34.

¹⁶ Mäster Eckhart: ”Det öga genom vilket jag ser Gud är samma öga genom vilket Gud ser mig.”

ett stycke in i framtiden. Ja, ända till det ögonblick då vi upplever ”den stora födelsen” och får kosmiskt medvetande. Det kosmiska medvetandet är ett *intuitionsbaserat* medvetande,¹⁷ vilket öppnar dörren till Guds primära medvetandeområde där det ena existentiella frågetecknet efter det andra rätas ut, och vår verkliga kosmiska identitet, vår *organiska samhörighet* med Gud, blir ett självupplevt faktum.

*****

Den orörliga guldglorian

Martinus skriver att den enda plats där det inte förkommer någon rörelse är i guldglorian.¹⁸ Gudomens upplevelsemöjligheter, vars egennatur ”X” är icke-verkande, står och faller med att *något i den gudomliga strukturen* kan vara verkande, dvs. åstadkomma kontrastskapande, energibaserade rörelseaktiviteter i form av tid och rum, förvandling, förflyttning, perspektiviska upplevelseförhållanden etc. Det är här, menar jag, som den nya glorian kommer in i bilden. Genom denna glorias ”uppkomst” blir den treeniga principens *verkande* funktion ett faktum. Det är genom denna gloria som de levande väsendena kan *sätta i gång rörelse* (dvs. vidmakthålla rörelsen, då denna process är evig¹⁹) och därigenom manifesteras sina liv som medvetna, skapande livsenheter inom den tids- och rumsdimensionella världens ramar. Det är också genom den treeniga principen som varje levande väsen i världsalltet har en *jagförnimmelse* av Guds jag, X1, en *skapar- och upplevelseförmåga*, X2, genom vilken de *frambringar skapade* ting i X3-området.

Gudomens inomgudomliga treeniga principer utgör den kosmiska faktor som åstadkommer skapelse i form av energibaserade kontrasterande timliga rörelsekombinationer, såsom organismer och den omgivande naturen, biosfären, med allt sitt organiska liv. Det är genom den nya glorians medvetandeskapande funktion, *det kulminerande ljuset som är lika med ande*, dvs. *medvetande*, som Gudomen genom livsenheternas livsupplevelser träder fram på scenen och därigenom kan uppleva *sig själv* och *se* sina skapelseimpulsers omvandling till

---

¹⁷ ”Den [intuitionsenergin] kan alltså till sin kosmiska natur liknas vid ett slags strålar som utan undantag går rakt igenom allt. När individen får sinnesorgan utvecklade, genom vilka han kan förnimma med hjälp av dessa strålar eller denna energi, skådar han obehindrat genom alla mysterier. Förutom Gudomen, de eviga realiteterna och världslagarna, som snabbt blir till realistiska självupplevelser för honom, kommer han vidare efter hand att som fundamentala detaljer i sin dagliga upplevelse av livet skåda främmande världszoner, klotsystem och tillvaroformer.” (*Livets Bog* del 1, st. 259)

¹⁸ ”Rörelse i världsalltet har i all evighet varit i gång och fortsätter att vara i gång i all evighet. Den kan varken börja eller sluta. Den kan bara hållas i gång, det vill säga hållas vid liv. Den enda plats där rörelse inte existerar är i guldglorian. Man måste alltså förstå att allt som vi betecknar som gloria är den fasta punkten. Förändringar kan endast äga rum i rörelse, och dessa förändringar i rörelse är det vi kallar ’skapelse’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11)

¹⁹ Dvs. vidmakthålla rörelsen, då denna process utgör en evig företeelse. Den har med andra ord ingen början eller slut. Se stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen*.

konkreta manifestationer.²⁰ Det är där, i X3, som Guds livsbegär, *den högsta elden*, tillfredsställs.²¹

Jag motiverar mitt resonemang bland annat genom det Martinus skriver i stycke 103. Där skriver han att varje stråle i den nya glorian, det kulminerande ljuset, utgör ett väsens (*den treeniga principens*) individuella jagstråle.

”Jaget avviker från allt annat i världsalltet genom att inte ha någon som helst skapelseanalys i sig självt, eftersom det aldrig någonsin har blivit skapat utan har existerat i evighet. Det enda man kan säga om det är att det utgör ett existerande ’något som är’. Vi möter här i det levande väsendets jag en stråle från det allra högsta elementet i världsalltet. Det utgör i sig självt ett evigt ’något’ som måste betecknas som ett ljus, vars strålar, genom en särskild princip, är uppdelad på ett sådant sätt att varje enskild stråle utgör det eviga jaget i varje levande väsen.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 103. Min understrykning.)

I symbolförklaringen till symbol 11 skriver Martinus under rubriken *Den enda existerande "fasta punkten" i världsalltet*, om den principiella uppdelningen av Guds jag – hur ”den ende”, Gudomen, kan bli till ”de många”, livsenheterna.

”Detta eviga ’något’ framträder alltså som ’jaget’ bakom den gigantorganism som vi kallar ’världsalltet’. Då det är odelbart, framträder det också som det ’något’ som utgör ’jagen’ i alla existerande levande väsen. Att detta namnlösa, odelbara ’något’ kan utgöra ’jaget’ bakom det oändliga världsalltet och ’jagen’ i de levande väsendena, beror på en evig, orubblig princip som gör att nämnda ’något’ framträder i ett slags spaltning på ett sådant sätt, att det i sig självt allttjämt existerar som en enhet. Ingen som helst av dessa spaltningar frigörs från denna enhet, utan fortsätter att vara ett med den. Utan denna princip, som alltså på sätt och vis gör ’den ende’ till ’de många’, kan, som vi senare ska se, manifestation och skapande omöjligt äga rum. Världsalltets struktur och liv upprätthålls uteslutande tack vare det enda stora ’jaget’ och de myriader av övriga levande väsens ’jag’ som världsalltet rymmer. Detta enda stora ’jag’ och de många små ’jagen’ utgör alltså som sagt samma namnlösa ’något som är’. Då detta ’något’ eller ’X1’ utgör den absoluta, totala orörligheten eller stillheten,

---

²⁰ ”Det som framför allt utmärker Guds liv, i vilken själen är delaktig, är att verklighet och medvetande är ett och detsamma:

’Guds väsen är Guds medvetande (kunskap).’

Det innebär att det i Gud inte finns något förhållande mellan kunskapssubjekt och objektet för hans kunskap: ’Gud känner ingenting utanför sig utan hans öga är endast riktat mot honom själv. Det han ser det ser han helt och hållet inom sig.’ (*Mystik och meditation*, s,187)

²¹ ”’Denna ’högsta eld’ är alltså i sig själv helt neutral. Den är varken ’ond’ eller ’god’. Den utgör det namnlösa ’X1:s’ utstrålning av ’något som är’ och är därmed en självbevarelsens eviga urkraft, genom vilken jaget kan uppleva och skapa. Den är själva skaparförmågan eller ’X2:s’ vibrationsdomän, genom vilken jaget eller ’X1’ utformar ’X3’, som därvid blir kulminationen av ’den allra högsta eldens’ tillfredsställelse.” (*Livets Bog* del 4, st. 1473)

visar det sig här som den motsvarande enda absolut 'fasta punkten' i världssalltet." (*Den eviga världsbilden* st. 11.2)

Hur denna spaltning av Guds jag går till rent tekniskt skriver Martinus inget om. Han beskriver, såsom i ovanstående stycke, skeendet i mer övergripande ordalag.

*****

De gyllene trådarna, övermedvetandet och det gudomliga "intet" – jaget

Om det gyllene trådarna, övermedvetande, oändligheten och evigheten skriver Martinus följande i *Livets Bog* del 6:

"Min käre son! Denna de gyllene trådarnas ljusocean som du för ögonblicket befinner dig i, är en passage i den stora invigningen, genom vilken jag skänker den för invigning fullmogne sonen 'kosmiskt medvetande' såsom ett permanent vaket dagsmedvetandetilstånd. De gyllene trådarna är min eviga ande över 'vattnet', med vilken din ande nu är fullständigt sammansmält. De är samtidigt uttryck för ditt övermedvetande på dess eget existensplan. 'Vattnet', det vill säga den fysiska och psykiska materiella världen, de skapade tingens eller formernas domän och ditt i denna domän arbetande undermedvetande, är här avlägsnat från ditt förnimmelseområde. Det är därför som du här inte upplever någon tid eller något rum. Men där ingen tid och inget rum finns, där existerar inte heller något som är skapat. Bortom tiden och rummet eller det skapade existerar endast oändligheten och evigheten.

Men oändligheten och evigheten är inte något som är skapat genom sinnen och kan därför inte heller upplevas genom sinnen. Därför måste oändligheten och evigheten visa sig i sinnenas värld som ett absolut 'intet'. Men detta 'intet' kan inte vara livsmysteriets sanna lösning, ty du ser hur du tillsammans med mig här i de gyllene trådarnas domän konstaterar och upplever detta 'intet'. [----]

Men då vi inte är 'övermedvetandet' och inte är organismerna eller de skapade tingen, vad är vi då? Ja, min käre älskade son! Du ser här på livets tinnar de lysande guldtrådarna framför dig, ser dem vibrera i det omätliga tomrummet eller intet. Ditt och mitt jag kan således absolut endast vara detta 'intet'. Var och vad skulle ditt och mitt jag annars vara? [----]

Men härigenom blir det ett orubbligt faktum, att något absolut 'intet' inte kan förekomma i världssalltet. Detta vårt över tid och rum höjda och därmed eviga 'något' eller jag utgör alltså på sätt och vis ett element som genom sitt upphöjda tillstånd utanför tid och rum uppfyller alltets manifesterade tomrum, och som existerar osynligt bakom allt skapat eller allt som utgör tid och rum. Som du ser, min käre son, är vi alltså, du och jag, allestädes närvarande. Vi uppfyller allt rum och all tid. Detta åter betyder att vi i kraft av detta vårt 'jags' obegränsade element är själva oändligheten och evigheten." (*Livets Bog* del 6, st. 2093)

Som Martinus förklarar i texten, utgör ”intet” *inte* ett ingenting, utan ett *omanifesterat* ”något som är” eller jaget. Detta vårt jag skiljer sig från allt annat i världsalltet genom att vara absolut stillhet, dvs. omanifesterat, oskapat. *Allt annat*, förutom jaget och jagstrukturen, utgör skapade produkter eller ting. I och med det, som Martinus skriver ovan, kan våra jag ”endast vara identiska med absolut stillhet.”

Martinus benämner ibland jaget som varade lika med evigheten och oändligheten. Dessa båda begrepp kännetecknar något som är *oskapat* och därmed *obegränsat* till sin natur. Endast det som är avgränsat och kontrasterar mot någon annan avgränsad företeelse, är möjligt att uppleva. Detta får till följd att det inte går att uppleva evigheten och oändligheten med sinnena.

”Men oändligheten och evigheten är inte något som är skapat genom sinnen och kan därför inte heller upplevas genom sinnen. Därför måste oändligheten och evigheten visa sig i sinnenas värld som ett absolut 'intet'.” (*Livets Bog* del 6, st. 2093)

Martinus argumentera för att vi inte utgör ett intet bland annat på följande sätt:

”Men detta 'intet' kan inte vara livsmysteriets sanna lösning, ty du ser hur du tillsammans med mig här i de gyllene trådarnas domän konstaterar och upplever detta 'intet'. Då du liksom jag inte är detsamma som vår organism – den har vi ju frambringt av materia – har vi alltså en existens utanför denna. Hur skulle vi annars ha kunnat frambringa den? Men vi är heller inte enbart 'övermedvetande'. Detta är ju endast ett redskap, en evig förmåga, som vi har för att kunna frambringa organismer och andra skapade ting, däribland tiden och rummet. Om det inte vore på detta sätt, hur skulle då tiden och rummet ha blivit till? Men då vi inte är 'övermedvetandet' och inte är organismerna eller de skapade tingen, vad är vi då?” (*Livets Bog* del 6, st. 2093)

Ja, vad är vi då, frågar sig Martinus. På den frågan svarar han:

”Du ser här på livets tinnar de lysande guldtrådarna framför dig, ser dem vibrera i det omätliga tomrummet eller intet. Ditt och mitt jag kan således absolut endast vara detta 'intet'.” (*Livets Bog* del 6, st. 2093)

Om sinnenas beskaffenhet, och därmed deras upplevelsemässiga begränsning, kan vi läsa följande:

”Sinnen är i sig själva våglängder som reagerar inför andra våglängder, de utgör rörelser som mer eller mindre kolliderar med andra rörelser. Det är kollisionerna som blir till tanke, medvetande och manifestationer, som återigen är detsamma som tid och rum. Denna absoluta stillhet måste således bli detsamma som icke-manifestation. I denna totala stillhet finns det inga rörelser som kolliderar med andra rörelser. Där kan det därför inte heller finnas någonting alls som kan få sinnena att reagera. Varje form av icke-manifestation måste därför med nödvändighet framträda som ett 'intet'.” (*Livets Bog* del 6, st. 2093)

Martinus avslutar stycket med att tala om jaget som varande ett "omanifesterat något":

"Vårt jag, vars närvaro vi inte kan bortförklara, är således ett 'omanifesterat något', som i sig självt skiljer sig från det manifesterade eller det skapade genom att vara höjt över varje form av direkt manifestation. Det kan således endast visa sig för oss såsom ett 'intet'. Men härigenom blir det ett orubbligt faktum, att något absolut 'intet' inte kan förekomma i världssalltet. Detta vårt över tid och rum höjda och därmed eviga 'något' eller jag utgör alltså på sätt och vis ett element som genom sitt upphöjda tillstånd utanför tid och rum uppfyller alltets manifesterade tomrum, och som existerar osynligt bakom allt skapat eller allt som utgör tid och rum." (*Livets Bog* del 6, st. 2093)

Här bekräftar Martinus, med sitt tal om att jaget "genom sitt upphöjda tillstånd utanför tid och rum uppfyller alltets manifesterade tomrum", ett flertal av historiens stora mystiker i deras respektive utsaga, att den yttersta verkligheten utgör en obeskrivbar, odefinierbar och i sin egennatur, fullständigt otillgänglig urgrund. Eller som Mäster Eckhart uttrycker saken – Gud bortom Gud, en urgrund bortom vår antropomorfistiska gudsbild. Att försöka förstå den realitet som detta hyperabstrakta omanifesterade något utgör, är på vårt nuvarande utvecklingssteg kanske den medvetandemässigt största utmaningen en människa kan ställas inför. För inte sant, hur kan man föreställa sig ett "något" som varken syns, hörs eller på annat sätt gör intryck på våra sinnesorgan? *Men*, som väl är går det att komma i kontakt med Gudomens *energier*, antingen genom att gå den apofatiska eller den katafatiska vägen.

*****

Den katafatiska och apofatiska vägen till kunskap om eller upplevelsen av Gudomen

Genom att gå den katafatiska vägen möter man Gud genom dennes manifestationer. Här på jorden möter vi Gud i den omgivande biosfären med dess växtlighet och djurliv, samt den mänskliga organismen. Alla dessa organiska, såväl som oorganiska manifestationsformer, utgör resultatet av Guds skapande genom dennes energier. I vilken grad en individ kommer i direktkontakt med det omanifesterade något genom den katafatiska teologin låter jag vara osagt. Däremot vet jag av egen erfarenhet att den apofatiska vägen ger individen en möjlighet att, bortom energiernas och formernas värld, möta det omanifesterade "något som är" i form av det oskapade gyllene, guldglittrande ljuset och det gudomliga mörkret, där Gudomens innersta väsens kärna döljer sig bakom den gyllene ljusmanifestationen.

Då Gudomen i sin egennatur befinner sig bortom tid och rum, är det där man möter denna entitet om man går den apofatiska vägen. Detta kan ske genom kontemplation, meditation eller vid en kosmisk glimt. När detta sker, är det Gudomen som *initierar* detta möte genom att "lyfta upp" individen till de himmelska höjderna, om jag får uttrycka mig så. Det är vidare Gudomen som, genom skyddsänglarna ingripande, avlägsnar individens primitiva mentala sidor: de djuriska dräpande tankeklimate, och därigenom säkerställer att individen i fråga klarar av att se det gyllene, glittrande oskapade ljuset. Det är ett överjordiskt ljus som

beskådas med själens ögon, vilket djupast sett är Guds egen blick.²² Om detta gyllene ljus, guldtrådarna och moderenergin skriver Martinus följande i *Livets Bog* del 6:

"De gyllene trådarna är denna moderenergis passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade. De utgör den allra första eller högsta formen för förnimmelse av din och min eviga struktur. En högre förnimmelse kan inte äga rum. De utgör således det manifesterades allra högsta horisontrand. Bortom denna horisontrand existerar alltså bara ditt och mitt jag samt all rörelses allra första början. Men denna rörelse är här bortom de gyllene trådarnas domän otillgänglig för förnimmelse och ska därför evigt förbli omanifesterad. Inte desto mindre är det denna rörelse eller vibration som på denna sida av de gyllene trådarnas ljusrand, alltså här i den tids- och rumsdimensionella världen, blir till våra organismer, till våra medvetna och omedvetna livsfunktioner, till vår tanke- och viljeföring, till vår manifestation och vårt sätt att vara. Här från detta vårt eviga vara bakom livstinnarna sänder vi till den materiella världen ut alla våra livsimpulser och får från samma värld tillbaka återverkningarna eller reaktionerna av dessa våra impulsers möte med denna världs impulser. Dessa reaktioner är detsamma som vår livsupplevelse.

De gyllene trådarna utgör således reaktionen på vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början och utan slut, utan tid och utan rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålförm. Detta är vårt högsta synliggörande av vår oföränderliga och högsta existens som evigheten och oändligheten. Under detta vårt högsta synliggörande och tillgänglighet för

---

²² Det är djupast sett Gud som *genom* individen ser sig själv, det gyllene ljuset, vilket alltså är den högsta synliga manifestation av Gudomen. Eller som Mäster Eckhart skriver:

"Mitt öga och Guds öga är *ett* öga och *ett* seende och *ett* vetande." och "Jag kan aldrig se Gud om jag inte ser honom i samma (seende) i vilket Gud ser sig själv." (*Meditation och mystik* s. 201)

Jag menar att det inte går att se Gud, utan endast *verkningarna* av dennes energier. Dvs. de skapade produkterna. Vad Eckhart egentligen menade med att se Gud, vet jag inte. Jag vill heller inte spekulera i det, utan lämnar det som en öppen fråga.

Under den av mig skildrade gudsupplevelsen i Appendix, såg jag vid kulminationen av den tredje och sista delen – den extatiska gudomliga kyss som Guds skänkte mig genom sin, mot mig riktade, utstrålning av ren kärleksenergi – lodräta blixtnliknande energiformationer till vänster om mig. Hela jag skakade våldsamt. Kraften i denna utstrålning gjorde att det kändes som att jag skulle spränga i bitar. *Dock* varade denna extatiska upplevelse inte längre än att jag kunde registrera den till fullo. Upplevelse har, som jag skriver i texten, för alltid etsats sig fast i mitt medvetande, och jag kan när helst jag vill framkalla den för min inre syn.

När det gäller detta att se Gud har teologen och mystikern Nicolaus Cusanus (1401–1464) uttryckt det på följande djupsinniga sätt:

"Och Herre, vad är din blick, när du med kärlekens öga ser på mig, annat än att du blir sedd av mig? När du ser på mig, låter du mig se på dig, du som är den dolde Guden." ([Att se Gud – om Nicolaus Cusanus och Martinus gudsbild – Kosmologipodden](#))

förnimmelse ligger alla våra andra, i tids- och rumsdimensionella former, färger och ting manifesterade tillkännagivanden eller uppenbaranden av vår existens.”
(*Livets Bog* del 6, st. 2099)

*****

Dionysios Aeropagita och den transcendentas gudens ljusstrålar

Att Martinus utsäger om jaget och det eviga gudomliga, guldglittrande ljuset ingår i en mångtusenårig esoterisk tradition, framgår om man tittare på några av de framstående mystikernas utsäger genom tiderna, oberoende av religiös tillhörighet. Ett fint exempel på en person som på en principiell nivå beskriver det samma som Martinus gör angående guldtrådarna, är 500-tals mystikern Dionysios Areopagita.²³ I boken *De gudomliga namnen*²⁴ kan vi i kapitel 1, stycke 108.6 läsa följande.

”Ty Gudomens transcendens är bortom förnuft, intellekt och väsen, och den överstiger vårt icke-vetande. Denna måste man tillskriva den transcendentas insikten, eftersom vi ju blickar upp till det som är där ovan, där de gudomliga ordens ljusstråle ger plats åt det högsta ljusstrålarna som dras samman omkring den vishet och helighet som omger det gudomliga.” (s. 101)

Om Gudomen, eller det Ena som Dionysios Areopagita benämner denna entitet, skriver han följande i stycke 109.7.

”Ty liksom sinnena inte kan fatta och betrakta intellektuella begrepp, kan inte heller skapelse och förebild fånga det enkla och icke-symboliska, och det som formats enligt kroppars form inte kan få grepp om de okroppsligas otydliga och oskapade formlöshet. Enligt samma princip för sanningen överträffar den transcendentas gränslösheten väsendena, och den enhet som är högre än intellektet överträffar intellekten. Det Ena som står över varje tanke är obegripligt för varje tanke. [----] Den är inte lik något annat som existerar; den är orsak till att alla existerar, fastän den själv inte existerar, eftersom den är bortom all existens och därför kan avslöja allt om sig själv, auktoritativt och insiktsfullt.”

Att denna entitet är omöjlig att spåra enligt Dionysios Areopagita, ”eftersom det inte finns något spår av det som har lett fram till dess fördolda gränslöshet” (110.2), utesluter dock inte att det goda är helt onåbart,

”utan det avslöjar av sig själv en gång för alla den transcendentas och förblivande ljusstrålen på ett sätt är värdigt och passar det som är gott genom uppenbarelser som är anpassade efter var och en som finns till. De goda lyfter upp de heliga intellekten så långt det är möjligt till att betrakta, ha del av och efterlikna honom själv, de intellekt som vänder sig till honom på ett sätt som är rätt och anpassat efter det heliga.” (110.11)

---

²³För en levnadsbeskrivning se t ex <https://signum.se/artikelarkiv/om-dionysios-areopagitas-mystika-teologi/>

²⁴ *Paradoxernas Gud – Verk i urval* (Artos 2017)

Om ett kommande utvecklingsstadium, där ”vi har blivit oförgängliga och odödliga och har nått fram till en situation av kristuslikhet och högsta salighet, ’skall vi’ enligt skriftordet ’alltid vara med Herren’, fortsätter Dionysios Areopagita.

”Vi får del av hans begripliga gåva av ljus i ett intellekt som är lidelsefritt och okroppsligt och slutligen av den enhet som överträffar intellektet genom de obegripliga och saliga kontakterna med de bländande ljusa strålarna.” (114.7)

Dionysios Areopagita fortsätter beskriva de gudomliga ljusstrålarna enligt följande i stycke 115.8.

”Efter varje tanke som vi har gjort oss om det gudomliga slutar vi med att anstränga vårt förnuft, och vi ägnar i stället våra tankar, så långt det är tillåtet, åt den transcendentia ljusstråle i vilken gränserna för allt vetande på ett utsägligt sätt har existerat i förväg. Det är inte möjligt att föreställa sig den ljusstrålen, tala om den eller alls på något sätt skåda den, eftersom den är överlägsen allt, bortom till och med allt icke-vetande, och den har i förväg i sig tagit emot de yttersta insikterna och krafterna hos det som existerar samtidigt som den är transcendent över dem. Det tronar med obegriplig kraft över alla varelser, till och med de ovan himlen. Ty om all kunskap gäller det som existerar och begränsas till det som finns till, är den som är bortom all existens (Gudomligheten) också transcendent bortom all kunskap.”

Dionysios Areopagita menar att det inte går att benämna eller förstå den Ena, det okända, det transcendentia, det goda självt, det som han kallar den triadiska enheten, han som är Gud själv och godheten själv. Vidare menar han att det inte går att formulera eller förstå de förenanden av de heliga krafterna som är värdiga änglarna. Något han menar kan kallas insikt eller mottagandet av en godhet som transcenderar all kunskap och allt ljus. Dessa heliga krafter existerar, enligt Dionysios Areopagita, endast hos änglar som ”aktas värdiga dem och de överträffar änglarnas (normala) kunskap.” (116.7)

Här menar jag att Martinus har en förklaring på det som Dionysios Areopagita säger inte går att förstå. Dionysios Areopagita talar här om det som Martinus benämner den treeniga principen och kosmiskt medvetande. Det kosmiska medvetandets ”huvudenergi”, *intuitionsenergin* – ”den transcendentia ljusstråle i vilken gränserna för allt vetande på ett utsägligt sätt har existerat i förväg” (min tolkning) – är ju enligt Martinus den energi som utgör Guds *medvetandeenergi*. En energi som i samband med det kosmiska medvetandets öppnande i människans jagstruktur, ger henne fri tillgång till *Visdomsoceanen*, Guds samlade vetande om sig själv. Det går utan vidare att se, menar jag, att de heliga krafter Dionysios Areopagita talar om, vilka är fullt utvecklade hos de ”värdiga änglarna” (det vill säga att de har kosmiskt medvetande), är de heliga krafter som Martinus talar om i följande citat.

”Men jaget är inte enbart ’den fasta punkten’. Det rymmer även immateriella heliga krafter som ger medvetande eller mentalitet. De är också i sig själva immateriella. Dessa krafter verkar i olikartade kombinationer. De har sitt eviga säte i jagets immateriella struktur. Dessa energier framkommer i kronologisk ordning: instinktenergin, tyngdenergin, känslöenergin, intelligensenergin,

intuitionsenergin och minnesenergin. Till dessa kommer moderenergin och urbegärets energi. De har alla sitt säte i och bildar tillsammans ett organ som jag kallat 'ödeselementet', och som även det är otillgängligt för förnimmelse. Från detta element utstrålar deras verkan genom de levande väsendenas organismer och bildar här jagets manifestationer, vilja och förnimmande. Denna funktion finns således i varje levande väsen och bildar dess 'medvetande'. Länken mellan det levande väsendets organismområde och jagområde är 'urbegäret'." (*Den intellektualiserade kristendomen*, st. 128)

Ja, intuitionsenergin är enligt min mening den ljusstrålen som Dionysios Areopagita talar om. En ljusstråle som inte går att skåda, då den är en del av den osynliga jagstrukturen; en ljusstråle som är överlägsen allt, som "i sig" har tagit emot "de yttersta insikterna och krafterna hos det som existerar, samtidigt som den [intuitionsenergin] är transcendent över dem". Denna energi är hemmahörande i X2, övermedvetandet, som tillsammans med X1 utgör jagets väsenkärna bortom guldtrådarna.²⁵

"Men bortom eller över de gyllene trådarnas ljusrand existerar alltså det område av oss, dig och mig, som inte är tillgängligt för förnimmelse: vårt eviga jag och den omanifesterade eller för förnimmelse otillgängliga delen av moderenergin område. Jaget och denna del av vårt självs struktur utgör således vår eviga, över reinkarnation eller liv och död höjda, orörliga väsenkärna. I denna väsenkärna existerar alltså vårt allra högsta medvetande och vår högsta livsstruktur eller det du lärt känna som 'övermedvetandet'." (*Livets Bog* del 6, st. 2099)

Vidare om de gudomliga ljusstrålarna i Dionysios Areopagitas version. I stycke 1.5 (115.19) ställer sig Dionysios Areopagita den grundläggande frågan, hur vi ska kunna förstå vad denna ljusstråle är för något. Han skriver:

"Men om ljusstrålen överträffar varje ord och all kunskap och har sin grund ovan varje intellekt och väsen, om den i sig innesluter, sammanfattar och i förväg upptar allt men själv är helt omöjlig att förstå, och om den varken är föremål för något sinnesintryck, någon föreställning, åsikt, namn, ord, beröring eller insikt, hur ska jag då kunna författa boken *Om de gudomliga namnen?* Jag har ju påvisat att, den transcendent Gudomligheten är namnlös, ja att den står över varje namn."

Dionysios Areopagita svarar följande på sin egen fråga i stycke 116.7.

"Men som jag sade, när jag utlade *De teologiska bilderna*, kan man inte benämna eller förstå den ena, det okända, det transcendent, det goda självt, det som jag kallar den triadiska enheten, han som är Gud själv och godheten själv. Men man kan inte heller formulera eller förstå de förenanden av de heliga

---

²⁵ "De gyllene trådarna utgör således reaktionen på vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början och utan slut, utan tid och utan rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålförm. Detta är vårt högsta synliggörande av vår oföränderliga och högsta existens som evigheten och oändligheten." (*Livets Bog* del 6, st. 2099)

krafterna som är värdiga änglarna – man kan kalla dem insikt eller mottagande av godhet som transcenderar all kunskap och allt ljus – de existerar bara hos de änglar som har aktats värdiga dem och de överträffar änglarna (normala) kunskap.”

Och i stycke 116.14:

”Genom dessa förenanden enas de gudslignande intellekten så långt det är möjligt på ett sätt som efterliknar änglarna, eftersom ett sådant enande äger rum i vila från varje intellektuell ansträngning av gudomliggjorda intellekt till ett ljus som är än högre än Gud. De lovprisar detta ljus med rätta genom att avstå från allt som existerar, när de på ett sant och övernaturligt sätt har blivit upplysta genom den allra saligaste förening med detta ljus, eftersom Gud är alla tings ursprung, men själv är han inget av det, upphöjd transcendent över allt.”

*****

Hur skall man då lovsjunga ”denna högst transcendenta gudomlighet, vad nu den fullkomligt goda existensen bortom själva existens än är, ens som ord eller kraft, som intellekt, liv eller väsen.”, frågar sig Dionysios Areopagita i stycke 117.5. På den frågan ger han följande svar:

”Gud måste i stället lovsjungas som transcendent upphöjd över varje förmåga, rörelse, liv, föreställning och åsikt, varje namn, ord och tanke, varje insikt och väsen, varje ställning, grund, förening, mål och oändlighet, ja, över allt som existerar.”

*****

En annan av de stora mystikerna, Mäster Eckhart (1260–1327), skulle instämma i det ovan sagda.²⁶ I *Predikningar* II 175, beskriver Eckhart först Guds natur, sedan hur denna ogripbara och upphöjda natur skall lovsjungas.

”Gud är ett intet; inte så som han vore utan vara. Fastmer är han varken det ena eller det andra av det som man kan påstå något om – han är ett vara över alla vara. Därför måste det sättet, med vilket man skall älska honom, vara utan sätt – *er ist ein weiseloses Sein.*”

I *Mäster Eckharts andliga undervisning* sidan 123, kan vi läsa följande:

”När Eckhart säger att Gud är intet avser alltså ordet intet inte Guds verklighet utan människans sätt att tänka och tala om Gud. Eckhart söker alltså ingalunda urholka Guds verklighet, i stället vill han ifrågasätta och liksom tömma människans alltför mänskliga sätt att betrakta och vända sig till Gud. Detta framgår också klart av följande citat: ’En mästare säger: den som tror att han har lärt känna Gud och att han därvid verkligen har kunskap och något, han känner inte Gud. Men när jag påstått att Gud inte är något vara, och är *över* varat så har

---

²⁶ Eckhart var inspirerad av Dionysios Areopagitas utläggningar om det gudomliga mysteriet – Gud bortom Gud, som Eckhart formulerade det, vilket framgår på ett flertal ställen i hans texter och predikningar.

jag därmed inte fränkämt honom varat, tvärtom har jag upphöjt det i honom'.
(*Predikningar I 54*).

Ibland tolkar emellertid Eckhart sin djärva formulering "Gud är intet" på ett för traditionell kristen föreställning chockerande sätt. Satsen säger då inte bara att avståndet mellan Guds verklighet och objektens verklighet kan jämföras med skillnaden mellan någonting och ingenting. När Eckhart är som djärvast menar han bokstavligen vad han säger: Gud är ingenting (dvs. ingenting vi kan föreställa oss): 'Och är Gud varken godhet eller verklighet eller sanning eller någon, vad är han då? Han är intets intet (*nihtes niht*), han är verken det ena eller det andra'.

I formeln "intets intet" står de första "intet" för den absoluta tomhet på allt innehåll som utmärker mystikens medvetande i den mystiska erfarenheten av Gudomen. Det andra "intet" syftar på Gudomen själv. Den är inte något (bredvid något annat), den är radikalt annorlunda, så annorlunda att den är intet.

'Du skall älska honom som en Icke-Gud, en Icke-Tanke, en Icke-Person, en Icke-Bild, ja, än mer: som blott och bart, rent och klart ETT, avskilt från all tvåhet. Och i detta Ena skall vi evigt försjunka från ingenting till ingenting'. (Pfeiffer 320, 27–31). Med formuleringen 'från ingenting till ingenting' vill Eckhart först säga, att det bara är genom att tömma vårt medvetande på allt innehåll som vi kan erfara den gudomliga grunden – det är innebörden i uttrycket 'från ingenting'. Han vill vidare säga, att den mystiska erfarenheten av Gudomen inte innebär att vi från det tömda medvetandet – dvs. från 'ingenting'-medvetande – kommer till medvetande om något, utan att vi kommer till medvetande om ingenting och att detta ingenting är identiskt med Gudomen. Meditationen är alltså inte en metod att komma från människomedvetandets ingenting till Guds någonting, men väl från människomedvetandets splittring, tvåhet och tvedräkt till Guds absoluta etthet som inte i något eller i något avseende liknar hennes erfarenhet av verklighetskontakt mitt i tingens mångfald."

Som vi kan se utifrån ovanstående stycken är överensstämmelsen mellan Dionysios Areopagitas och Mäster Eckharts syn på det gudomliga "något som är" – den namn- och egenskaplöse Gudomen, det Ena bortom eller ovanför existens, i det närmaste total. De har båda skådat in i det stora mysteriets innersta natur; i dess, över varje förmåga, rörelse, liv och föreställning, transcendentia upphöjdhet. De har skådat in i det rena "intet", det absoluta "ingenting", från vilken all tanke, rörelse och skapelse utgår från evighet till evighet.

Kapitel 8

Guds väsen och Guds energier

Martinus gör en distinktion mellan Gudomen och dennes energier, såtillvida att det gudomliga jaget, 0X, utgör ett *immateriellt, evigt stilla* "något som är", medan de *verksamma* energierna är rotfästa i X2, skapar- och upplevelseförmågan. Jaget, som till sin natur utgör evig stillhet

och oföränderlighet, har per definition inte någon verksam materia eller energi till sitt förfogande i sin egen natur – tomheten. Den verksamma energin finns med andra ord ”utanför” jaget. Vi finner den, i Martinus beskrivning av verkligheten, i X3-området i form av de sex undermedvetandeenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Dessa energier ”föds fram” ur moderenergin, vilka sedan kontrolleras, regleras och styrs av det verksamma jaget, X1, via sex spiralcentrum i X2,²⁷ allt efter varje livsenhets utvecklingssteg, behov och önskningsar. Undermedvetandeenergierna i X3-området är med andra ord en ”förlängning” av, eller ”utlöpare” från, moderenergin i X2.

Gudomen, 0X, har dock ”inom sig” en energi som Martinus benämner ”den omanifesterade energin” på symbol 4 i sin skissbok från åren 1924–1929. Jag menar att den ”omanifesterade energin” är moderenergin i sin ”vilande” eller potentiell form. I sin ”renaste” eller ”nakna” form utgör det gudomliga jaget en två-enig princip: jaget och den omanifesterade energin. Vidare är det den energin som i sin *verkande* eller *manifestande* form utgör grunden för jagets skapar- och manifestationsförmåga.

Den omanifesterade energin ”hämtas ur” Gudomen, 0X, av X1, det verkande och skapande jaget i den treeniga principen och ”omvandlas”, som tidigare nämnts, via sex spiralcentrum i X2 till de sex undermedvetandeenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Dessa energier är verksamma inom X3-området, där de i sin tur utgör ”materialet” för jagets skapande av olika organismformer och medvetandestrukturer. Dessa organismformer och medvetandestrukturer korresponderar med de olika jagens nuvarande placering på utvecklingsskalan från primitivitet till högintellektualitet. Organismformerna och medvetandestrukturerna kommer att skifta form och karaktär i takt med att jagens, individernas, moraliska utveckling från enpoligt kampväsen till dubbelpoligt fredsväsen fortskrider. Både organismerna och medvetandestrukturen förfinas i takt med att jagens, individernas, kunskaps- och medvetandenivå höjs, så att dessa redskap hela tiden motsvarar det utvecklingssteg som respektive jag, individ, för närvarande befinner sig på.

*****

---

²⁷ ”Vad gäller ’ödeselementet’ eller övermedvetandets organ eller kropp är den sjunde grundenergin visserligen den bärande, men endast i kraft av ett intimt samspel med de övriga sex grundenergierna. I ’ödeselementet’ finns nämligen ett centrum för var och en av de sex grundenergierna. I dessa centrum möter ’urbegäret’ grundenergierna, och en organisation av dessa uppstår. Denna organisation framträder i form av en evigt fortsättande rytmisk rörelse. Det betyder att genom vart och ett av dessa centrum blir ’urbegärets’ möte med grundenergin i fråga gradvis ’förstärkt’ och ’förminskat’. Dettas möte blir alltså uttryck för ett ’minsta framträdande’ och ett ’största framträdande’. Där mötet är i sitt ’minsta framträdande’, blir jagets laborerande med energin i fråga latent, medan den alltid kulminerar där mötet är i sitt ’största framträdande’. Och här ser vi grunden till det förhållandet att det levande väsendets upplevelse av livet eller tillvaron är ’spiralformig’. Vi kommer därför att här i Livets Bog kalla dessa centrum för ’spiralcentrum’.” (*Livets Bog* del 2, st. 533)

Distinktionen mellan Guds väsen och energierna enligt Gregorios Palamas

En person som har gjort avtryck inom den mystiska traditionen är den grekiske ärkebiskopen och mystikern Gregorios Palamas (1296–1359). Nedan följer en kortare presentation av dennes tankar gällande Guds väsen och Guds energier. Helt kortfattat kan sägas att Palamas skiljer på Guds väsen, som han menar är ofattbar, och dennes oskapade energier, genom vilka vi enligt honom kan förnimma och uppleva Gud.²⁸ Den distinktionen stämmer väl överens med Martinus beskrivning av den gudomliga verklighetens, "X", ofattbara natur och den inomgudomliga strukturen, X1, X2, X3, där den energibaserade verksamheten har sin utgångspunkt i X2 – moderenergins domän.

Genom Gregorios Palamas gärning har, enligt min mening, östkyrkan bidragit med stor insikt och kunskap angående den gudomliga naturens väsen och dennes energimässiga uttrycks- och kommunikationsförmåga.

"I östortodox (*palamiter*) teologi finns det en skillnad mellan Guds väsen (*ousia*) och energier (*energeia*). Den formulerades av Gregorios Palamas (1296–1359) som en del av hans försvar av den athonitiska monastiska utövningen av hesychasm mot anklagelsen om kätteri som framfördes av den humanistiske forskaren och teologen Barlaam från Kalabrien.

Östortodoxa teologer betraktar i allmänhet denna distinktion som en verklig distinktion, och inte bara en begreppsmässig distinktion. Historiskt sett har västerländskt kristet tänkande, sedan tiden för den stora schismen, tenderat att förkasta distinktionen mellan essens och energi som verklig i fallet med Gud, och karakteriserat synen som en kättersk introduktion av en oacceptabel uppdelning i treenigheten och antyda polyteism.

Historisk bakgrund

Distinktionen mellan essens och energi formulerades av Gregorios Palamas från Thessaloniki (1296–1359), som en del av hans försvar av den athonitiska monastiska utövningen av hesychasmos, det mystiska utövandet av "stillhet" för att underlätta oavbruten inre bön och noetisk kontemplation av Gud, mot anklagelsen om kätteri som framfördes av den humanistiske forskaren och teologen Barlaam från Kalabrien.

Den hestagogiska läran godkändes i den östortodoxa kyrkan av en rad lokala hesychastiska koncilier på 1300-talet, och Gregorios åminnelse under den liturgiska tiden i den stora fastan ses som en förlängning av den ortodoxa söndagen.

---

²⁸ Enligt Palamas kan vi aldrig möta Guds väsen. Mötet med, eller förnimmande av Gud, sker genom dennes oskapade energier.

Essens och energi

I östortodox teologi kallas Guds väsen ousia, "allt som existerar av sig självt och som inte har sitt väsen i en annan", och är skilt från hans energier (*energeia* på grekiska, *actus* på latin) eller aktiviteter som förverkligas i världen.

Guds ousia är Gud sådan Gud är. Guds innersta väsen, väsen, natur och substans som lärs ut i den östliga kristendomen är oskapad och kan inte förstås i ord. Enligt Lossky är Guds ousia "det som inte finner någon existens eller existens i något annat eller något annat". Guds ousia har ingen nödvändighet eller existens som behöver eller är beroende av något annat än sig själv.

Det är Guds energier som gör det möjligt för oss att uppleva något av det gudomliga, först genom sensorisk perception och senare intuitivt eller noetiskt. Som den helige Johannes Damascen säger i kapitel 4 i *En exakt framställning av den ortodoxa tron*: "Allt som vi säger positivt om Gud manifesterar inte hans natur utan det som har med hans natur att göra."

Skillnad mellan essens och energi

Enligt fader John Romanides anser Palamas att skillnaden mellan Guds väsen och hans energier är en "verklig distinktion", till skillnad från den thomistiska "virtuella distinktionen" och den skotska "formella distinktionen". Romanides misstänker att Barlaam accepterade en "formell distinktion" mellan Guds väsen och hans energier. Andra författare håller med om att Palamas betraktar distinktionen mellan den gudomliga essensen och de gudomliga energierna som "verklig".

Enligt Vladimir Lossky, av den neopatriskiska skolan, förnekar vi den verkliga skillnaden mellan essens och energi om vi inte kan fastställa någon klar gräns mellan processionen av de gudomliga personerna (som Guds existenser och/eller realiteter) och världens skapelse: både den ena och den andra kommer att vara lika mycket handlingar av den gudomliga naturen (strikt oskapad från oskapad). Guds väsen och handling(ar) skulle då framstå som identiska, vilket skulle leda till läran om panteism."

(https://en.wikipedia.org/wiki/Essence%E2%80%93energies_distinction)

*****

Ja, även Martinus gör en åtskillnad mellan Guds jag, den fasta punkten, och moderenergin, och de ur denna energi emanerade grundenergierna. Jag repriserar här ett avsnitt ur *Den intellektualiserade kristendomen* där Martinus talar om "immateriella heliga krafter". Krafter som *inte* ingår i Gudomens essens, utan tillhör *den gudomliga strukturen* – den "utanför" Guds jag *verkande* treeniga principen. Det är dessa heliga krafter som ger Gudomen *och* livsenheterna "medvetande eller mentalitet."

”Men jaget är inte enbart ’den fasta punkten’. Det rymmer även immateriella heliga krafter som ger medvetande eller mentalitet. De är också i sig själva immateriella. Dessa krafter verkar i olikartade kombinationer. De har sitt eviga säte i jagets immateriella struktur. Dessa energier framkommer i kronologisk ordning: instinktenergin, tyngdenergin (elden), känslöenergin, intelligensenergin, intuitionsenergin och minnesenergin, Till dessa kommer moderenergin och urbegärets energi. De har sitt säte i och bildar tillsammans ett organ som jag har kallat ’ödeselementet’, och som även det är otillgängligt för förnimmelse. Från detta element utstrålar deras verkan genom de levande väsendenas organismer och bildar här jagets manifestationer, vilja och förnimmelse. Denna funktion finns således i varje levande väsen och bildar dess ’medvetande’. Länken mellan det levande väsendets organismområde och jagområdet är ’urbegäret’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

På en avgörande punkt skiljer sig Martinus syn på energierna från Palamas syn på dem. Palamas menar att energierna *per se* är oskapade.²⁹ Martinus menar däremot att urbegärets energi och moderenergin är *oskapade*, att de *delvis* är identiska med jaget, men att de sex *grundenergikropparna* i X3-området är *skapade*. Grundenergikropparna utgör alltså tillfälliga *skapade* manifestationsredskap genom vilka livsenheterna upplever livet i de fysiska och de andliga världarna, Om en av grundenergikropparna förstörs, blir obrukbar genom missbruk av t ex alkohol eller narkotika, kan individen skapa en ny sådan i en kommande inkarnation.³⁰

Vidare menar jag följande angående Guds energier:

Om energierna skulle vara det samma som Guds väsen, vara *helt* identiska med detta väsens natur, dvs, inte på något sätt vara ”separerade” eller ”fristående” från Guds väsen, skulle *varje form av energimässig förändring i den skapade världen innebära en förändring av Guds natur*. Det skulle också betyda att Guds natur skulle bestå eller utgöras av manifesterande energier, dvs. rörelse eller rörelsearter. Ett sådant scenario är inte möjligt, då Guds natur *inte* består av manifesterade energier, rörelsearter, utan utgör ett *immateriellt, oskapat* ”något som

---

²⁹ Palamas menar att energierna *inte* är det samma som Guds väsen. Han menar att energierna är oskapade och härstammar från Gud.

³⁰ ”Det är i det skapades område eller i denna tredje princip som väsendet byter kroppar, byter mentalitet, byter intressesfär och växer från det ena tillståndet till det andra, och upplever det ena tillståndet efter det andra. Vart och ett av dessa tillstånd är timligt, medan organen för deras frambringande är eviga realiteter i övermedvetandet. Därför är det evigt säkrat, evigt garanterat, att väsendet har en organism. Grundenergikropparna kan inte allihop dö på en gång, bara en kropp åt gången kan dö. De andliga kropparna är inte så utsatta som den fysiska kroppen och råkar därför inte så lätt ut för skador.

Varje enskild grundenergikropp har sin rot inne i övermedvetandet. Även om en kropp går under, överlever den i form av en talangkärna i övermedvetandet. När talangkärnan således överlever en kropps undergång, kan det senare byggas upp en ny kropp när förutsättningar för detta åter kommer på plats. Reinkarnationen är baserad på denna princip. De sex grundenergikropparna har till ändamål att skapa kontrast, så att väsendet kan gå från den ena kontrasttillvaron till den andra.” (*Den eviga världsbilden* del 6, symbol 90) [Symbol 90 \(martinus.dk\)](http://Symbol90(martinus.dk))

är”, en *evigt oföränderlig* ”fast punkt” som i sig själv härbärgerar en obegränsad mängd omanifesterad energi. Den omanifesterade energin utgör följaktligen en ”*fristående*” del i Gudomen.

Gudomen utgör ett ”något” som befinner sig *bortom* energiernas värld, *bortom* den skapade verkligheten, *utanför* tid och rum. Där, i detta singulära *icke-dualistiska* tillstånd, Ettheten, dväljas denna gudomliga entitet i sig själv i upphöjt orörligt majestät som ett stilla vittne till den skapade verksamhet som äger rum inom tids- och rumsdimensionen. Denna *energibaserade* tids- och rumsdimension – där tid och rum utgör de livsupplevelsebaserade ”ramarna” – kommer till uttryck genom den *funktionella* treeniga principens skapande verksamhet.

Martinus fulländar energibegreppets skapar- och upplevelsemässiga karaktär eller dimension, genom att förklara att *jagets grundenergikroppar utgör skapade och därmed föränderliga komponenter* i den gudomliga treeniga strukturen,³¹ vilka efter utvecklingsmässiga behov (den konstant pågående evolutionsprocessen) förändrar sin styrkegrad, genomträngningskraft och verkansförmåga, allt efter den energikombination som bäst gynnar respektive jag, individ, ur ett moraliskt och etiskt utvecklingsperspektiv.³²

Jagets natur förändras aldrig, den är evigt den samma – ett evigt immateriellt, oföränderligt, oskapat ”något som är”.

*****

Stillhetens vändning av energin eller rörelsen

I Martinus beskrivning av verkligheten utgör jaget livets alfa och omega, kring vilket all rörelse kretsar. Vidare beskriver Martinus att jaget utgör ett immateriellt ”något som är”, vilket i sig självt är lika med absolut stillhet och oföränderlighet. Denna oföränderliga stillhet är alltså den faktor eller det element som både skapar rörelse och upplever dessa rörelsers verkningar i den skapade världen. Om Gudomens inomgudomliga verkande struktur, den

---

³¹ *Det levande väsendets "undermedvetande"*

”I kraft av grundtalangkärnorna finns i ödeselementet en kosmisk och därmed evig organstruktur för var och en av de sex grundenergierna. Då dessa organstrukturer är eviga, hör de till övermedvetandet. Med hjälp av dessa eviga organstrukturer upprätthålls en föränderlig och därmed timlig organstruktur för varje grundenergi. Det är dessa föränderliga organstrukturer som vi betecknar som ’kroppar’. Det finns alltså en kropp för varje grundenergi. Med hjälp av dessa sistnämnda kroppar upplevs livet. Men då livsupplevelsen är en stor förändrings- eller skapelseprocess, måste dessa grundenergikroppar i motsvarande grad också förändras, ombildas eller anpassas till varje steg i denna skapelseprocess som väsendet ska passera. Således måste den fysiska kroppen rent av helt bytas ut till förmån för en ny och bättre fysisk kropp varje gång som detta fordras på grund av ålderdom, skada eller annan form av undergång för kroppen. Det är en sådan från övermedvetandet frånskild fysisk kropp som vi betecknar med begreppet ’lik’.

Dessa grundenergikroppar plus den fysiska kroppen utgör väsendets ’undermedvetande’, medan grundtalangkärnestrukturerna, i vilka de är rotfästa, som sagt hör till övermedvetandet.” (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 6.9)

³² Se symbol 12 *Grundenergiernas kombinationer*. [Symbol 12 \(martinus.dk\)](http://martinus.dk)

treeniga principen, vilken gör Gudomen till en levande, skapande entitet, skriver Martinus följande i *Livets Bog* del 3:

”De nämnda tre ’X:ens’ förhållande till ’livet’ känner vi redan något till, då vi nämligen i tidigare analyser har sett att ’X1’ utgör jaget i det levande väsendet, ’X2’ utgör detta jags skaparförmåga, medan ’X3’ är resultatet av denna skaparförmåga och blir det yttre, synliga uttrycket för jaget. Det är ju detta synliga uttryck som vi kallar för ’ett levande väsen’. Det synliga av det levande väsendet är alltså inte själva jaget. Detta är i sig självt helt höjt över synligheten, eftersom det är till före synligheten. Denna kan ju endast existera såsom något som jaget frambringar. Av denna frambringade synlighet kan vi sluta oss till skaparförmågan, vilken i sin tur avslöjar sig som en underordnad egenskap, kontrollerad och ledd av något för förnimmandet osynligt eller otillgängligt. Och det är genom insikten att skapelse, manifestation och synlighet är underordnade egenskaper, vilka endast kan existera i anknytning till ett överordnat, dirigerande centrum, som detta centrum blir till verklighet för oss. Denna verklighet är alltså den absolut "fasta punkten", kring vilken hela den övriga delen av det levande väsendet ’rör’ sig eller ’vibrerar’ och framträder som det vi i vår dagliga tillvaro – medvetet eller omedvetet – ger benämningen ’jag’. Detta jag utgör alltså den evigt oföränderliga delen av det levande väsendet. Det utgör den eviga stillheten eller den eviga ’fasta punkten’, utifrån vilken detta väsens ’rörelse’ eller ’vibration’ kan mätas. (*Livets Bog* del 3, st.790)

Frågan blir nu hur något som utgör immateriell, absolut stillhet och oföränderlighet kan ha något med energi att göra. Det är ju endast genom en rörelses eller energis påverkan på en annan rörelse eller energi som en förändring av energiernas sammansättning kan äga rum. När det gäller jagets roll i sammanhanget kan vi läsa följande i *Livets Bog* del 3 under rubriken ”Jaget kan ’vända’ energierna eller rörelsen. Jaget är ’immateriellt’”:

”Vilken uppgift har då detta jag? Då det i sig självt är stillhet, orörlighet, vilken roll kan det då spela i det levande väsendets upplevelse av livet? Ja, här måste vi åter ta vår tillflykt till vår egen förnimmelse av livet. Vi konstaterade tidigare att denna förnimmelse erfars som upplevelsernas eller rörelsernas passage in i och ut ur detta för förnimmelsen otillgängliga ’något’, och att de, medan de passerar detta ’något’, likaså undandrar sig direkt tillgänglighet för förnimmelse eller upplevelse, blir lika med ’X’ i detta vårt jags djupaste inre. Men då energierna, det vill säga tankarna, upplevelserna eller ’rörelserna’, är tillgängliga för förnimmelse ända tills de förlorar sig in i detta ’X’, och likaså är tillgängliga för förnimmelse när de kommer ut från dettas domäner, är det tydligt att detta ’X’ har förmågan att ’vända’ energierna eller ’rörelserna’. Men detta bekräftar ju ytterligare vår tidigare uppfattning om detta osinnliga ’någots’ identitet som den absolut ’fasta punkten’. Ty en energi eller ’rörelse’ kan endast ’vändas’ med hjälp av en absolut ’fast punkt’. Det är visserligen riktigt att vi här i den materiella världen kan förändra energi- och rörelsearter, men denna förändring av energi- eller rörelseriktningar kan inte existera utan att samtidigt vara mer

eller mindre neutraliserande för rörelserna själva. Energierna sätter spår i varandra. Det är dessa spår vi ger de tidigare nämnda beteckningarna: 'slitage', 'förvittring', 'tidens tand' och liknande. Och detta 'slitage' beror endast på den omständigheten att ingendera av de två energierna är absolut oföränderlig. De utgör var för sig 'rörelse' och är således i sig själva inte några absolut 'fasta punkter'. De utgör var för sig kraft, och som sådan kan de inte undgå att på ett eller annat sätt verka hämmande på varandras rörelseförmåga. Det är denna krafternas inverkan på varandra som ligger till grund för alla former av förvandling, som återigen är detsamma som 'skapelse'. Ett sådant förvandlings- eller slitageförhållande kan alltså inte uppstå vid jagets och 'rörelsernas' beröring med varandra, eftersom jaget i sin innersta natur är absolut 'stillhet', vilket på sätt och vis betyder att det är absolut 'immateriellt'. Att det är 'immateriellt', betyder inte att det är ett 'intet', men däremot att det är materiens frambringare och av denna anledning måste finnas till före materien. Men då det är till före denna, måste det ju inom ett visst område kunna sägas befinna sig i en situation där materien inte existerar. Men när det inom ett visst område existerar utan materia, kan det bara betecknas som 'immateriellt'. Och det är just därför som det, utöver att 'det är', inte har någon analys och därför är otillgängligt för förnimmelse, liksom det också är den omständigheten som ligger till grund för att vi har måst benämna det 'X1'." (*Livets Bog* del 3, st. 794)

Det finns alltså ett område i jaget som *inte* består av materia, skriver Martinus. Där råder stillhet och oföränderlighet. Följaktligen finns de ett område där stillheten *övergår* i rörelse, ett område där jaget kommer i beröring med materien, utan att stillheten eller oföränderligheten berörs.

*****

Jagets vilja. Jagets mottryck mot rörelsen = energi

I artikeln "Den kosmiska läroanstalten" (*Kosmos* 2/2013) skriver Martinus att stillheten, eller jaget, *också består av energi*. Stillheten och energin utgör en enhet. I stycke två, under rubriken "Stillheten eller rörelsens kontrast är också energi", skriver Martinus följande:

"Kan energi och stillhet verkligen utgöra en enhet? Ja, när två kontraster blir en enhet, uppstår det en företeelse som kan inverka på sinnena som ett tillkännagivande av existens, som manifestation eller uppenbarelse. Manifestation eller uppenbarelse är detsamma som upplevelse av livet. En upplevelse av livet vore en komplett omöjlighet om inte liv utgjorde en enhet kombinerad av rörelse och stillhet. Men hur kan rörelse och stillhet kombineras till en enhet? Det kan de av den enkla anledningen att stillheten eller rörelsens kontrast också är energi. Det är en motvikt eller ett tryck som kan ställas mot

rörelsen. Det är detta mottryck mot rörelsen som åstadkommer att denna framträder i olika grader av hastighet.”

I stycke tre definierar Martinus detta mottryck som *jagets vilja*:

”Detta mottryck sätter sin prägel på rörelsen och gör den snabb eller långsam och skapar därmed allt det som inom den fysiska vetenskapen uttrycks som frekvenser eller våglängder, vilka har olika inverkningar på de levande väsendenas sinnesorgan. Då detta mottryck är detsamma som det levande väsendets vilja, är alla former av rörelse och energiutlösningar och därmed alla former av manifestation eller skapelse något som utlöses i ett levande väsens medvetande. Universums otaliga vintergatssystem med deras solar och klot såväl som dess atomsystem med elektroner och protoner är rörelser, som utlöses och regleras av viljeförande krafters mottryck.”

Var någonstans finns det mottryck som jaget reglerar rörelsen med? I X1 eller i X2? Till att börja med beskriver Martinus X1 och X2 som varande en oskiljbar enhet. Det är ju genom denna enhet, stillheten (X1) och rörelsen (X2) som livsupplevelsen, dvs. skapelsen av perspektiviskt urskiljbara, och därmed *kontrasterande* rörelsemanifestationer, blir *medvetandemässigt upplevbara* för X1. Det betyder att jagets *medvetandemässiga mottryck*, viljan, finns i X2 och att den regleras av jaget, X1.

Återigen:

”Då detta mottryck är detsamma som det levande väsendets vilja, är alla former av rörelse och energiutlösningar och därmed alla former av manifestation eller skapelse något som utlöses i ett levande väsens medvetande.”

Martinus uttalade sig på följande sätt om jagets energi på ett rådsmöte den 12 april 1977, där han konfronterades med frågan om jagets natur, att det är ”lite konstigt att föreställa sig att något som inte består av energi, kan utsända energi”. På det svarade Martinus: ”Men det består av energi. Ja, men det är helt utanför vår räckvidd. Vi nödsakas att säga, att det är något som finns till. Men det finns inte något, vi kan jämföra det med.”

I *Livets Bog* del 1 beskriver Martinus begreppet ”energi” på följande sätt:

”På samma sätt som alla andra skapade realiteter i tillvaron är sammansatta av ämnen eller materier, är också tankar eller tankeklimat sammansatta av materiella ämnen. Men då dessa ämnen är av andlig art, kallar vi dem inte ämnen. Här betecknar vi ämnena som ’krafter’, ’energier’, ’strålar’, ’vågor’, ’aura’ osv. I *Livets Bog* betecknar vi alla former av ämnen som ”energi”, eftersom det över huvud taget inte finns något slag av ämne som inte vid en djupare analys visar sig vara identiskt med vibration eller rörelse, och rörelse i sin tur inte kan existera utan att vara uttryck för energi.” (*Livets Bog* del 1, st.182)

Konklusion: Då det immateriella jaget, X1, inte består av rörelse eller manifesterad energi, vilken har sin utgångspunkt i X2, finns den i *omanifesterad* form i ”Faderprincipen”³³ eller 0X, utanför tid och rum, Det är, enligt min arbetshypotes, genom X1 och X2-principerna i den treeniga principen som den omanifesterade energin i 0X kommer till ett manifesterat uttryck i X3-området – formernas värld. Rörelse är med andra ord det samma som energi och vice versa. Det betyder, som jag tolkar Martinus, att mottrycket, jagets vilja, är rotfäst i X2 och utlöses därifrån på X1:s påbud. Inom X1, Ettheten, sker ingen energiomvandling eller skapelse av livsupplevelse. Denna energibaserade skapelseakt äger rum ”utanför” jaget, i jagstrukturens tredje del, X3-området, energiomvandlingens eller formernas värld.

Allt som sker utanför jagets egennatur, stillhet och oföränderlighet, företar sig jaget med hjälp av energi i någon form. Jaget kan med andra ord inte utöva någon som helst påverkan på någonting utan att energi används, då energi utgör den förändringsbara och omskapande kraften, vars organiserade och strukturerade inverkan på jaget blir dess livsupplevelse.

Att förstå det på ett teoretiskt plan är en sak och en god början på en intellektuell upplevelse av det gudomliga mysteriet. Att verkligen förstå det genom en intuitionsbaserad självupplevelse är en annan, och något som varje individ i världsalltet utvecklingsmässigt växer fram till sakta men säkert. Så, en vacker dag kommer vi (när vi minst anar det enligt Martinus) till det moraliska vägskäl som utgör spiralkretsloppets ojämförligt största paradigmskifte, Vi går nu från att vara en människa med ett egoistiskt och egendomsinriktat djuriskt sinnelag till att bli en människa med ett hundra procentigt humant och självupppoffrande sinnelag. Rent konkret innebär detta mentala paradigmskifte att vi inte längre tillhör djurriket, där den dräpande principen och de dödsbringande tankearterna utgör grunden för detta tillvaroplans överlevnadsmöjligheter. Vi har därmed nått den punkt i utvecklingen då porten till det riktiga människoriket står öppen för oss.³⁴

Hur individerna på detta tillvaroplan framlever sina dagar tror jag är svårt för oss att förstå fullt ut. För hur ser det rakt motsatta levnadssättet till vårt nuvarande djuriska levnadssätt ut? Går det att visualisera ett sådant paradisiskt tillstånd, att mentalt träda in i det? Jag gör ett

---

³³ Se symbol 4 i Martinus skissbok från åren 1924–1929. Skissbokens 10 symboler finns publicerade i Per Bruus-Jensens bok *Sol och måne*.

³⁴ Martinus menar att det kommer att finnas människor på jorden med kosmiskt medvetande om några hundra år. Dessa personer kommer att medverka i verkställandet av den kommande demokratiska och transparenta världsregeringen, i vilken de också kommer att inneha ledande, beslutsfattande positioner.

Denna världsregering kommer att vara garanten för bevarandet av fred och humana levnadsförhållanden för alla jordens invånare. För vidare information, se *Livets Bog* del 1 kapitel 4 ”Ett internationellt världsrrike under skapande”.

Från Martinus 90-årsstal 1980:

“Många människor finner kristendomen naiv och tror att den är slut. Men nu kommer en period med en ny kultur, då det skall föras kristuspolitik. Jag räknar med att det finns mycket stor kristuspolitik i världen om 500 år. Vi är inne i en epok med en kolossalt stor förändring av människornas medvetande, och om 3000 år har många uppnått den stora födelsen och gått över till den första delen av det kosmiska planet, där de i årtusenden är med om att skapa kulturer för andra världar.” (*Kosmos* nr. 9–10/2004)

försök genom att räkna upp några av de vedermödor som det riktiga människorikets invånare *inte* behöver uppleva eller konfronteras med.

Tänk dig en daglig tillvaro helt befriad från krig, upprustning, atomvapen, kemiska stridsmedel, lokala väpnade konflikter, fiendskap, fattigdom, arbetslöshet, penningtvätt, ekonomisk brottslighet, aktiemarknader, kapitalism, droghandel, prostitution, människohandel, gängkriminalitet, nationalism, autokratier, desinformation, politisk manipulation, faktaresistens, konspirationsteorier, fake news, religiösa och politiska diktaturer, klan- och maffiakulturer, geopolitiska konflikter, imperialistiska erövringsfantasier, landsgränser, tullar, klimatkriser, rovdrift på naturtillgångar, kärnkraftverk, oljeberoende, luftföroreningar osv. osv.

Ja, vad säger du som läser ovanstående rader? Något att se fram emot, denna kommande samlevnadsform där ingen av de ovannämnda utmaningarna existerar, då de är mentalt och fysiskt övervunna och därmed utlevda?

Avslutning

Jag avslutar nu artikeln ”Tomhetens fullhet” med var sin redogörelse från Mäster Eckharts och Martinus sida som ger uttryck för deras respektive synsätt på Gudomens natur och människans själsliga struktur. I Eckharts fall beskriver han människans passiva, inaktiva beteende eller förhållningssätt visavi Gud, ett tillstånd av icke-vetande, och som han menar är förutsättningen för människans mottagande av Gud, den aktiva parten, i sin själ.

Martinus å sin sida, talar om den gemensamma gudomliga väsens kärna som alla levande väsen delar med Gudomen. En väsens kärna som utgör livsupplevelsens djupaste komponent och möjliggörare, och vars *verksamma* syfte är att åstadkomma Gudomens *möte med sig själv*, och därigenom verkställa dennes *upplevelse av sig själv* och sin *obegränsade skaparpotential*. Dvs. förverkliga Gudomens *existentiella behov av bekräftelse på sin egen existens*, som varande den högsta existerande faktorn bakom livsupplevelsens uppkomst i världsalltet.

Hela detta gigantiska evighetsprojekt förverkligas genom *speglingsprincipen*, där Gudomen upplever ett oändligt, *aldrig sinande* antal timliga utgåvor av sitt eviga väsen, genom livsenheternas dagliga livsupplevelser – Gudomens spegelbilder eller reflexer av sin outtömliga skaparpotential. Dessa livsenheter, världsalltets gudomliga skapelseaktörer, är lika oändliga till antalet som Gudomens potentiella skapelsemöjligheter.

Jag börjar med Eckhart och det gudomliga mörkret – ”icke-vetandet” – där själen förlorar allt ljus:

”Därför säger en mästare: Om människan skall verka ett inre verk, måste hon dra alla sina krafter inåt, alldeles som till en vrå av sin själ, och dölja sig för alla bilder och former, och där kan hon verka. Därvid måste hon komma in i en glömska, och i ett icke-vetande. Om detta ord ska (kunna) höras, måste det ske i en stillhet och i ett tigande. Man kan inte förhålla sig lämpligare mot detta ord än med stillhet och med tigande. *Där* kan man höra det och *där* förstår man det

rätt: i det där icke-vetandet. Där man ingenting vet, där visar och uppenbarar det sig. Nu kan man fråga (följande). Ni skulle kunna säga: 'Herre, ni gör hela vår räddning beroende av ett icke-vetande. Det låter (emellertid) som en brist (= det är något väsentligt som saknas). Gud har skapat människan på det att hon må *veta*, såsom profeten säger: 'Herre, gör henne vetande' (jmf. Tob. 13:4). Där ovetenhet finns, där råder brist och tomhet, så att man blir en djurisk människa, en apa, en dåre!' – Och det är sant, så länge hon blir *kvar* i denna ovetenhet. Man måste emellertid här komma till ett högre (ein uberformtes) vetande. Och för detta ändamål får denna ovetenhet icke komma ur *ovetenhet*, utan man måste komma *ur vetande* till en ovetenhet. Då kommer vi att bli vetande med det gudomliga vetandet, och då kommer vår ovetenhet att adlas och smyckas med övernaturliga vetandet. Och häri, där vi förhåller oss passiva, är vi fullkomligare än då vi verkade ... Ty lika gränslös som Gud är i sitt skänkande, lika gränslös är själen i att ta emot och undfå. Och lika allsmäktig som Gud är i sitt verk, lika avgrundsdjup är själen i sin passivitet. Och därför dans den med Gud och i Gud till en högre form. Gud skall verka, men själen skall förhålla sig passiv; han skall förnimma och älska sig själv i den, men den skall veta med *hans* kunskap och älska med *hans* kärlek." (*Meditation och mystik* s. 196)

Om människans passivitet och Guds aktivitet skriver Eckhart följande:

"När människan är helt passiv – och det är hon i det högre medvetandet – får hon uppleva Guds rena aktivitet, vilken innebär att hon ser sig själv, hel och hållen, i hennes medvetande. Människan medvetande är stilla och mottagande, Gud är medvetandets enda aktivitet och veklighet." (*Meditation och mystik* s. 197)

Ytterligare tre uttalanden från Eckharts sida om Guds aktivitet och människans passivitet:

"Det hör till sakens natur att den rena aktiviteten och den rena passiviteten ömsesidigt fordrar att förenas med varandra".

"Den sanna, fullkomliga och innersta föreningen kräver med nödvändighet att den ena parten är totalt passiv".

"Både i fråga om betydelse och sak är passivitet detsamma som att vara naken, d.v.s. utan alla egenskaper, och aktivitet detsamma som gudomlig verklighet med skapande kraft". (*Meditation och mystik* s. 197)

Hans Hof:

"Här råder alltså den mest intima förening mellan Gud och människans medvetande. Det enda som – utom gåvan, Gud själv – finns på människan sida är det mänskliga medvetandets passiva mottagande. Det latinska ordet passiv kan också översättas med *lidande*, en betydelse som Eckhart gärna använder i detta sammanhang. Att lida Gud är i Eckharts språkbruk detsamma som att vara alldeles stilla, utan all aktivitet, och *låta* det komma som kommer. Det är en sådan identitet som Eckhart upplever i den mystiska föreningen med Gud.

Eckhart: 'Saligheten består i total identitet mellan aktiviteten i Gud och passiviteten i själen.'

En människa som upplevt denna identitet med Gud kallar Eckhart en Guds-människa (homo divinus)." (*Meditation och mystik* s. 197)

*****

Martinus ger oss i boken *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 137, en komprimerad beskrivning av vad det är i Guds och människans natur eller själsliga struktur som möjliggör den av Eckhart ovan beskrivna intima föreningen mellan Gud och människan. Martinus talar här om den "eviga livskärnan i alla levande väsen". Där är genom denna eviga, på *ett plan gemensamma* livskärna, som människan kan nå fram till, och uppleva, det gudomliga "något som är" – Gudomens jag.³⁵ Det är med andra ord genom den *gemensamma väsens kärnan*, vilken djupaste sett är Gudomens egen väsens kärna, som denne möter sig själv.

Martinus skriver följande om den eviga livskärnan:

"Guds jag består som nämnts av ett immateriellt något som i verkligheten inte är immateriellt, utan endast befinner sig i ett sådant tillstånd, att det är absolut otillgängligt för förnimmelse och således avviker från alla detaljer av fysiskt och andligt stoff eller materia. Detta ger sig till känna genom stoffets eller materiens logiska styrning och skapelse. Det avslöjar sig självt som det levande, logiska, behärskande och skapande i stoffet eller materien. Eftersom det är en 'jagdel' av världsalltets jag, och detta avslöjar att det är en enhet som utgör medvetandeförmågorna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne, urbegäret och en annan energi som står över dessa energier, och som vi har kallat 'moderenergin', har vi här det eviga jaget eller den eviga livskärnan i alla levande väsen. Dessa utgör alltså tillsammans Guds jag. Härtill kommer att jaget är den verkliga 'fasta punkten' i det levande väsendets rörelse, livsupplevelse, manifestation och skapelse. Dessa X-energier är i sig själva lika immateriella som själva jaget. De kan liksom jaget bara uppfattas genom sina verkningar i stoffet eller materien. De har den verkan att de utgör de levande väsendenas mentalitet och förnimmelse- och skaparförmåga, och kommer därmed att framträda för förnimmelse som levande väsen av vilken art som helst som existerar, fysiskt eller psykiskt. Därtill kommer att det är tack vare samma gudomliga 'jagdel' som vi själva existerar och kan uppleva och skapa." (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 137)

Med detta fullmatade citat från *Den intellektualiserade kristendomen* sätter jag punkt. Det finns förstås mycket mer som kan sägas om Gudomen och dennes medvetandestruktur, men det överlåter jag till den intresserade att själv utforska.

---

³⁵ Att uppleva Guds aktivitet (om vilken Eckhart talar i citatet ovan), är enligt min mening det samma som att uppleva *den energi som strömmar ut ur det gudomliga mörkret*. Att motta denna energi i sin själ och medvetande, "öga mot öga" med *det gudomliga mörkret*, utgör den högsta salighetsupplevelse som existerar.

Jag har i denna artikel valt att koncentrera mig på några av den kristna mystikens absoluta förgrundsgestalter – personer som har betytt mycket för min egen förståelse av Gudomens jag och dennes livsupplevelseskapande struktur, den treeniga principen.

Jag menar att det finns ett stort existentiellt värde i att ta del av dessa stora mystikers redogörelser av sina upplevelser och erfarenheter av det gudomliga mysteriet. För det första är dessa erfarenheter och upplevelser tidlösa. För det andra finns det endast en sanning, vilket jag anser att de var och en ger uttryck för på sitt personliga sätt.

Jag menar vidare, att den som är intresserad av de, för livsupplevelsens tillkomst och upprätthållande, grundläggande frågor som har behandlats i denna artikel har, förutom Martinus vars analyser jag menar utgör den slutliga förklaringen på det gudomliga mysteriet, mycket att lära av forna tiders religiösa förgrundsgestalters djuplodande och genomgripande gudserfarenheter.

Den största tjänsten som Martinus, Mäster Eckhart, Dionysios Areopagita och Gregorios Palamas³⁶ har gjort mänskligheten är, att de har lyckats beskriva det obeskrivbara och på så vis inplanterat dessa hyperabstrakta tankegångar i vårt kollektiva religiösa medvetande. Då livet är en enda lång utvecklingsprocess, har människan under lång tid känt till dessa mystikers tankegångar. Det har gjort det enklare, om jag får uttrycka mig så, att ta till sig Martinus kosmiska jaganalyser som jag menar utgör en slags informativ final eller slutstation på vår religiösa utvecklingsresa. En resa där siktet har varit inställt på att finna den definitiva och orubbliga kunskapen om Gudomens innersta vara.

Nu, i vår tid, har de högsta kosmiska analyserna presenterats i skriftlig form, vilket innebär att vi framöver kommer kunna bli våra egna färdledare på den väg som leder fram till utvecklandet av den intuitiva synförmåga, *intuitionen* (kosmiskt medvetande), vilken låter innehavaren tränga in i Gudomens egen kunskapsbank. Den kunskapsbank som Martinus benämner visdomsoceanen – Gudomens samlade vetande om sig själv.

Med Martinus livsverk *Tredje testamentet* har mänskligheten nu fått tillgång till den kunskapskälla som inom den närmaste århundradena kommer att få en monumental inverkan på alla tänkbara mänskliga verksamhetsområden. Både på det personliga, nationella och internationella planet.

Lars Palerius, Stockholm 9 juli 2025

---

³⁶ Gregorios Palamas stora bidrag till förståelsen av det gudomliga mysteriet utgörs av dennes beskrivning av skillnaden mellan Guds natur och dennes energier. Ett ontologiskt bidrag av stor vikt som klargör skillnaden mellan Guds oåtkomliga väsen, *ousia*, och dennes energier, *energeia*, genom vilka Gud kommunicerar med människan och människan kommunicerar med Gud.

Litteratur

Martinus *Den intellektualiserade kristendomen* (Världsbild förlag)

Martinus *Livets Bog* del 1–7 (Världsbild förlag)

Martinus *Den eviga världsbilden* del 1–6 (Världsbild förlag)

Martinus *Mänskligheten och världsbilden* (Världsbild förlag)

Martinus *Mänsklighetens öde* (Världsbild förlag)

Martinus *Himmelriket eller det kosmiska livstemple* (*Kosmos* 7/2018)

Hans Hof ”Hur Gud föder sig själv i en människas medvetande och hur människans medvetande bryter sig in i tillvarons gudomliga urgrund” (*Meditation och mystik*, Verbum)

Dionysios Areopagita *Paradoxernas Gud* (Artos & Norma bokförlag)

Gregorios av Nyssa *Mose liv* (Artos & Norma bokförlag)

Per Bruus-Jensen *I begyndelsen var tomheden* (Nordisk Impuls)

Per Bruus-Jensen *Eksistens og udødelighed* (Borgen)

G de Purucker *Den hemliga lärans grundtankar* (Teosofiska Bokförlaget)

Lars Palerius ”Att se Gud – om Nicolaus Cusanus och Martinus gudsbild” (*kosmologipodden.se*)

Lars Palerius ”Det Ena, Gud bortom Gud, X – det gudomliga något som är” (*kosmologipodden.se*)

Jonna Bornemark *Kroppslighetens mystik – en filosofisk läsning av Mechthild von Magdeburg* (2015)

Wikipedia ”Essens och energi” – Gregorios Palamas och östortodox teologi

https://en.wikipedia.org/wiki/Essence%E2%80%93energies_distinction

Internet https://www.youtube.com/watch?v=Fzd0_UPRR-0&t=3694s

*****

Appendix

Ett gudsmöte

När jag var 30 år hade jag en djupgående andlig upplevelse, vilken förändrade mitt liv i grunden. Här följer den i en förkortad version.

Upplevelsen var tredelad. Den första delen utspelade sig i skärselden. Där befann jag mig, tillsammans några perifera, knappt urskiljbara skuggliknande figurer, i ett gråfärgat, dimliknande landskap. Det svaga ljuset på platsen skiftade i olika grå nyanser och dess mentala klimat utgjordes av total hopp- och hjälplöshet. I mitten av bilden stod en lysande gestalt. Denne, som jag senare förstod var jag själv, sade gång på gång: kan ingen hjälpa mig, kan ingen hjälpa mig.

Den andra delen inleddes med att någon höll mig i min vänstra hand, vilket i hög grad förvånade mig. När jag tittade på min arm, transparent upp till armbågen, bestod den av lysande, små tindrande stjärnor. Plötsligt kom det ett mycket starkt vitt ljus från höger, vilket fick mig att omedelbart vända blicken dit. Nu såg jag framför mig en lysande gestalt som översköldes av detta starka ljus uppifrån och ned. Det fick till följda att något svart, kroppsformat liksom rann av denna gestalt nedåt, ja, strålades bort från dennes andliga organism.

Vad jag här bevittnade var en skyddsängels bortsuggererande av mina lägre, djuriska sidor i mitt medvetande. Detta ingrepp från skyddsängelns sida, denna bestrålning av den andliga organismen, var en förutsättning för att jag skulle kunna klara av att beskåda det gyllene ljus som inledde den tredje och sista delen. Från och med nu hade jag ingen organism, utan bestod endast av medvetande. I övrigt var jag precis den samma som jag var innan denna upplevelse tog sin början. Inget hade med andra ord hänt med min personlighet, med mitt vardagliga jag.

I mitt kroppslösa tillstånd skådande jag rakt in i ett oändligt vidsträckt, guldglittrande och lysande något, som jag inte visste vad det var. Jag hade aldrig sett något liknade tidigare. Det enda jag tänkte var: vad tyst det är. Det gyllene ljuset var oerhört vackert och mäktigt att skåda. Detta ljus bestod av glittrande, gyllene guldstrålar. Ett stort antal av dem for likt pilar ut ur detta gyllene något och passerade igenom och vid sidorna om mig. Det gyllene något, vars utsträckning saknade gränser, liksom rörde på sig genom dessa strålars aktivitet. Kulmen på den tredje delen var, när det mitt i detta gyllene något avtecknade sig i en mörk vågrät linje. Denna mörka linje växte i omfång och välvde sig successivt över det gyllene ljuset och absorberade det i sig. Nu förstod jag att det fanns ett levande något bakom det gyllene ljuset. Det hela var en mycket obehaglig, ja, skräckinjagande upplevelse. Hade jag kunnat lämna platsen skulle jag gjort det omedelbart. Nu stirrade jag i stället som förhäxad rakt in i det högst märkliga skeende som utspelade sig inför mina andliga eller själsliga ögon.

Helt plötsligt förändrades ”scenerierna” framför mig radikalt. Jag befann mig nu i ett absolut mörker. Den upplevelsen liknade ingenting jag varit med om tidigare. Jag var djupt förundrad över detta kompakta mörker: vad är det för något? Jag förstod i det ögonblicket absolut

ingenting av det som nu ägde rum. Hela situationen, som jag inte hade det minsta inflytande över, var minst sagt obehaglig. Helt plötsligt kom det en enorm kraft, en energivåg, ut ur mörkret och träffade mig i hjärtrakten. Det var där, trots mitt kroppslösa tillstånd, som denna kolossala starka energivåg träffade mig. En överjordisk, extatisk lyckokänsla översköljde mig och jag utbrast ja rakt ut tre gånger. Mitt i denna kulminerande orgastiska känsla, vilken nu fullständigt behärskade mitt medvetande, stod det klart för mig att jag nu befann mig *mitt i* mitt djupaste ursprung, *mitt i* min absoluta ”hemort”. Jag har aldrig känt mig mer hemma, mer förankrad i mitt innersta vara, än vid det tillfället. Jag befann mig mitt i Gudomen, vilken nu med en förkrossande styrka omfamnade mitt jag och min själ.

Upplevelsen av den extastiska energivåg, denna enorma kraft som översköljde mig, förstod jag senare, vid läsning av Mäster Eckhart texter, var det han benämner ”att bli kysst av Gud”. Denna tredelade upplevelse avslutades med att jag återinträdde i min fysiska kropp, vilken liksom skakade till några gånger när mitt dagsmedvetande åter tog kroppen i besittning. Det var som att dagsmedvetandet ”lade sig till rätta” igen.

Hela jag var som ett gigantiskt frågetecken: vad var det jag hade varit med om, vad hade hänt?

Fyra år senare, maj 1991, kom jag i kontakt med Martinus litteratur och fick där, bland annat i *Livets Bog* del 6, stycke 2087 och framåt, klarhet i vad det var jag hade upplevt. Effekten av denna upplevelse satt i cirka sex månader innan den långsamt klingade av. Men, jag kan när som helst se denna tredelade upplevelse framför mig om jag vill. Den har för alltid etsat sig fast i mitt minne, i min själsliga strukturs innersta vara.

*****

En ontologisk konklusion utifrån min tolkning av Martinus X-analyser

- 1) Det mörkret som den mystiska traditionen talar om, ett mörker som är dolt av överflödande ljus, utgör den omanifesterade, icke definerbara Gudomen eller 0X – den enhet som utgör existensens urgrund.
- 2) Det överflödande ljuset i guldglorian utgörs av moderenergin. Denna energi, vilken emanerar ur X1, har sin medvetande- och livsupplevelseskapande utgångspunkt i X2. Därifrån kommer moderenergin, efter bearbetningen och strukturering av jagets skapelseimpulser i X2, till konkret manifesterat uttryck i den skapade världen, X3. Detta ombesörjes av de sex undermedvetandeenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Genom dessa energiers försorg skapar livsenheterna sina organismer och sina olika medvetandekategorier, allt utifrån vilket utvecklingssteg de befinner sig på.
- 3) Bakom denna ”pådrivande” skapelseverksamhet, bearbetningen och strukturering av jagets skapelseimpulser i X2, finns jagets eviga urbegär. Det är *via* urbegärets energi som jagets skapelseimpulser kommer till uttryck X3. Urbegärets energi *förenar* sig med moderenergin och blir på så sätt ett med den. Det är genom urbegärets energi, den

första energi som tillkännager jagets närvaro, som jaget styr och kontrollerar moderenergis verksamhet. Vidare är det genom urbegärets energi som jaget ”förenas” med materien.³⁷

- 4) Den treenig principen utgörs av de livsupplevelsemanifesterande komponenterna X1, X2 och X3. Genom denna inomgudomliga funktionsprincip blir gudomen, 0X, och livsenheten X1, ett skapande och upplevande ”något som är”.
- 5) ”X” utgör benämningen på den okända gudomliga entitet vilken i Martinus beskrivning av verkligheten är det samma som Gudomens jag.
”Detta jag besjälar hela världssalltet, både den fysiska och den andliga sidan av det.”³⁸
- 6) Gudomens jag är den okända storhet vilken ”kopierar” sin treeniga struktur, likt *Sierpinski-triangeln*, vilka så blir till livsupplevelsemedel för världssalltets myriader av livsenheter.³⁹ Det är genom dem som Gudomen upplever livet, *sig själv*, i mikro-, mellan och makrokosmos *via* livsenheternas skiftande upplevelseformer och medvetandemanifestationer.

*****

Dionysios Areopagitas beskrivning av den obeskrivbara gudomliga naturen

Det som kan sägas känneteckna Dionysios Areopagitas tänkande är att han går både den apofatiska och den katafatiska teologins väg. Ett tänkande som kan sägas utgöra en högre teologisk utsiktspunkt, där den apofatiska teologin är den ”dominerande, privilegierade vägen hos Dionysios.”

”Dialektiken hos Dionysios innebär ett pendlande rörelse mellan uppenbarelse och det fördolda, ljus och mörker, vetande och icke-vetande, stillhet och rörelse, enhet och mångfald. Det man inte kan säga om Gud (apofatisk teologi) är den dominerande, privilegierade vägen hos Dionysios, men den förutsätter positiva uttalanden, att något faktiskt kan sägas om Gud (katafatisk teologi).” (*Dionysios Aeropagita, Paradoxernas Gud, Verk i urval* Artos & Norma Bokförlag 2017)

I boken *Den mystiska teologin* är det dominerande inslaget den apofatiska teologin. Här är det vidare den bibliska händelse där Moses möter Gud i beslöjad form vid berget Sinai som omtalas. Täta moln och rök respektive töcken omger Gud. Moses blir som en förebild på den väg som Dionysios anger.

”Då lösgör Moses sig från det som man kan se, och från dem som själva ser, och han dyker in i icke-vetandets djupt hemlighetsfulla töcken, där han sluter blicken för allt som förnuftet kan förnimma.” (*Den mystiska teologin* 1.3)

---

³⁷ Se *Livets Bog* del 2, st.529–532

³⁸ *Den intellektualiserade kristendomen* st.134

³⁹ *Sierpinski-triangeln* är en fraktal kurva som fått sitt namn efter sin upptäckare Waclaw Sierpiński.
[Sierpinski-triangeln – Wikipedia](#)

Dionysios talar om Gud i analogier som återfinns i Bibeln, däribland ”klok och stark”, ”evig” och ”alltings skapare”. När han talar om Kristus använder han uttryck ”ljus” och ”liv”. Dionysios söker efter en teologisk nivå som befinner sig ovanför den apofatiska och den katafatiska teologin. Det är den han benämner *mystik teologi*. I slutet av den *Mystika teologin* återgår Dionysios till den position han inledde boken med. Här talar han om Gud som alltings innersta orsak, vilken är ”bortom varje brist, bortom varje negation och varje påstående”. Efter en serie förnekanden om sådant som Gud kunde vara, avslutas utläggningen om Guds outgrundliga natur på följande paradoxala sätt:

”Mörker eller ljus, lögn eller sanning – han är inget av detta. Han är bortom varje påstående eller förnekande, och när vi påstår eller förnekar något om det som kommer därefter, bejakar eller förnekar vi honom inte. Alltings fullkomliga och unika orsak står nämligen över varje påstående, liksom transcendensen hos honom som helt enkelt är fri från och bortom allting också går utöver varje förnekande.” (s. 34)

Jag avslutar avsnittet om Dionysios Areopagitas gudssyn med att återge kapitel 5. Här talar Dionysios om en Gud som befinner sig bortom mänsklig begriplighet, bortom förnuftets räckvidd. Det är en gudssyn med starka nyplatoniska inslag. Eller vad sägs om följande beskrivning av den yttersta vekligheten negerande, fullständigt avskalade gudomliga urgrund vad gäller attribut, begrepp och definitioner – ett ”något som är”?

”Alltefter som vi stiger uppåt säger vi, att han (Gud/grundorsaken) varken är själ eller intellekt, att han inte har någon föreställningsförmåga, övertygelse, förnuft eller tanke. Inte heller är han själv förnuft eller tanke, han omtalas inte och kan inte förstås, är inte ett matematiskt tal, eller en ordningsföljd, storhet eller litenhet, jämlikhet eller ojämlikhet, likhet eller olikhet. Han är inte stilla, rör sig inte och vilar inte, har ingen kraft eller är själv kraft eller ljus, han lever inte eller är själv liv, är ingen substans, ingen evighet eller tid. Varken intellektet eller insikten kan nå honom, inte heller är han sanning, herravälde eller vishet, inte ett enda eller en enhet, varken gudomlighet eller godhet, inte heller är han en ande, som vi förstår Anden, inte Son eller Fader eller något som vi eller någon annan känner till. Han hör varken till dem som inte finns till eller dem som finns till. Det som finns till känner honom inte sådan han är, inte heller känner han det som finns till som det är. Han kan inte definieras, inte heller hans namn eller kunskapen om honom. Mörker eller ljus, lögn eller sanning – han är inget av detta. Han är långt bortom varje påstående eller förnekande, och när vi påstår eller förnekar något om det som kommer därefter, bejakar eller förnekar vi honom inte. Alltings fullkomliga och unika orsak står nämligen över varje påstående, liksom transcendensen hos honom som helt enkelt är fri från och bortom allting också går utöver varje förnekande.” (s. 98)

*****

Platons beskrivning av det Ena

Två personer, Platon och Plotinos, två verkliga portalfigurer inom den mystiska traditionen, har genom sin syn på existensens urgrund, existentiella förutsättning och metafysiska konstruktion, kommit att påverka tänkandet inom den mystiska traditionen, såväl som inom den kristna och den islamska religiösa traditionen. Deras betydelse kan knappast överskattas. Nedan följer ett kortare utdrag ut min artikel ”Det Ena, Gud bortom Gud, X – det gudomliga något som är”,⁴⁰ vilken belyser deras syn på begreppet det Ena – tillvarons existentiella urgrund. Jag börjar med Platon.

I Platons idévärld finns det i korthet en flerfaldig hierarkisk ordningsföljd i tillvaron. Allt utgår från det Ena. Det är existensens högsta eller översta faktor och utgör ett oskapat, ogripbart ’något’. Vad kan då sägas om den Ena? Det Ena är i sig självt obeskrivbart. Det man kan säga om det Ena är vad det inte är (i enlighet med den apofatiska eller negativa teologin). Det utgör för sinnena ett slags ’ingenting’ – ett innehållslöst, egenskapslöst, odelbart, immateriellt, kontrastlöst ’något’. Det Ena tar inte del i den tids- och rumsliga dimensionen eller verksamheten. Det utgör inte ett upplevande subjekt, utan karakteriseras som en opersonlig ur-grund. Inga kontrasterande rörelsearter, dvs. skapade timliga företeelser eller ting, finns i det Ena. Det är så att säga helt blankt, helt neutralt och i fullständig avsaknad av alla de attribut och egenskaper som kännetecknar organismerna och tingen i formernas och rörelsernas värld. Men likväl så utgår alla former och rörelser från det Ena.

I Platons dialog *Parmenides* diskuteras begreppen det Ena och Ettheten, samt teorin om formerna. Låt oss se på filosofen Pierre Grimes sammanfattning av det Ena, denna obeskrivbara företeelse:

Grimes resonemang är lika intressant som djupsinnigt. Eller vad sägs om följande påståenden om det Ena.

”Det Ena är, men är, är inte det samma som existens. Det Ena är inte mångfald. Det Ena är inte en helhet. En helhet består av delar. Det Ena är inte en del. Då skulle det Ena vara en del av andra delar. Det Ena har ingen början, mitten eller slut. Då skulle det Ena bestå av delar.

Det Ena har ingen form, då former är avgränsningar av något. Ej heller en linje, då den består av början, mitten och slut. Ej heller en cirkel, då den består av en mittpunkt och en radie, avståndet från mittpunkten till cirkelns ytterkant. Det Ena kan inte befinna sig inuti något, då det skulle behöva något att vara inuti, något annat än det som är Ett. Det Ena kan inte befinna sig inuti sig själv, då måste en del av det själv fungera som en behållare för det Ena. Dvs. ingen Etthet.

Det Ena kan inte vara rörelse, då skulle det Ena behöva ett rum eller plats där det kunde röra sig. Det Ena kan inte befinna sig i vila, för då måste det finnas en plats där det Ena kunde vila. Det Ena kan inte vara likt något, då skulle det behövas något att jämföra det Ena med. Det Ena kan inte vara något annat, då skulle det Ena vara något annat och inte det Ena. Det Ena kan inte vara likt

---

⁴⁰ https://kosmologipodden.se/?page_id=4741

något annat, då skulle det Ena inte vara Ett utan två eller flera. Det Ena kan heller inte vara olikt något annat, då skulle det finnas något att jämföra det Ena med. Det Ena kan inte vara likt eller olikt något annat, då skulle det finnas två eller flera det Ena.

Det Ena kan inte finnas i tiden, då skulle det Ena ha en början, mitten och ett slut. Det Ena kan inte delta eller befinna sig i tiden eller rörelsen. Allt som existerar befinner sig i tiden. Det Ena är bortom tiden eller rörelsen, därmed bortom existensen. Det Ena kan inte förnimmas, då skulle det Ena existera och kontrastera mot något som finns i tiden.

Det går inte att beskriva det Ena. Vi skulle behöva ljus för att beskriva det. Det finns inget ljus bortom existensen. Det går inte att ha kunskap om det Ena, då skulle det vara ett föremål, ett ting, som det gick att ha kännedom eller kunskap om. Det går inte dra en slutsats om det Ena. Därför går det inte att namnge det. Det Ena utgör den absoluta, namnlösa tomheten: inget varande, ingen själ, inget sinne. Det Ena utgör inget subjekt eller person.”

Efter att ha tagit del av Pierre Grimes ovanstående slutsatser om det Ena, vad det inte är eller inte kan vara, är det inte svårt att förstå den höga abstraktionsgrad som utgör det Enas hemlighetsfulla natur. Men likväl så har framstående filosofer, såsom Platon och Plotinos, lyckats kartlägga själva existensen urgrund, det Ena, dess hierarkiska struktur med det Ena som alltings ursprung och källa, följt av Nous (intellektet), Världssjäl, och Universum.”

Pierre Grimes utläggning om texten *Parmenides* går att ta del av på följande länk:

https://www.youtube.com/watch?v=Fzd0_UPRR-0&t=3694s

I artikeln ”Det Ena, Gud bortom Gud, X – det gudomliga något som är” ger jag gott om utrymme åt nyplatonikern Plotinos förklaringsmodell gällande tillvarons metafysiska konstruktion. Jag ska här ge kortare en sammanfattning av dennes syn på det Ena.

*****

Verklighetens beskaffenhet enligt Plotinos

Verkligheten börjar med en Etthet – det Ena. Det Ena är Enkel – består inte av några delar. Det Ena är Ren Godhet. Det Ena är Ren Makt. Det Ena är källan till Allting. Det Ena är en existentiell opersonlig Gud. Det Ena är ovanför existensen. Har allmakten. Är allkärleksfull. Tänker inte.

Det Ena är därmed inte:

Allvetande, intelligent, en person, omtänksam,

Nous är en funktionell Gud genom sitt tänkande:

Gud existerar. Har allmakten. Är allkärleksfull. Är allvetande. Är intelligent. Är en person dvs. är personlig. Är omtänksam. Det Ena skapar ingenting.

Det Ena emanerar företeelser genom en konstruktiv makt såsom:

Det Gudomliga Sinnet, Världssjäl, Världsalltet eller universum.

Materien är inte fysisk, utan snarare en begränsad utgåva av det Ena, har ingen egen existens.

Hos Mäster Eckhart finner vi en liknade beskrivning av den obeskrivbara Gudomen, i enlighet med den apofatiska teologin, Jag hämtar några exempel på detta från Hans Hofs⁴¹ text om Mäster Eckharts mystik i boken *Meditation och mystik*. Mäster Eckharts gudssyn är djupt fascinerande att ta del av. Den är ytterst komplex och mångbottnad, varför det här endast kan bli tal om några av de mer grundläggande aspekterna av det gudomliga mysteriet.

Eckhart uppfattar Gud som det ”innersta” skeendet i tillvaron:

”själva livsprocessen, som föder och blir född, som andas och blir andad”

För denna livets innersta dynamik, skriver Hof, ”använder Eckhart genomgående bilden: Fadern föder sin Son. Det är en aldrig upphörande, i ett evigt nu fortgående rytm eller födelseprocess, där fadersbegreppet betyder frambringande kraften och begreppet son står för det som frambringas eller föds inom den gudomliga kraftsfären.”

Om denna gudsfödelse kan vi läsa följande, där Eckhart svarar på frågan vad Fadern gör i himlen:

”Jag blev en gång tillfrågad, vad fadern gör i himlen?

Då sa jag: han föder sin son och detta verk är för honom så lustfyllt och behagar honom så väl, att han aldrig gör något annat än föder sin son och båda utstrålar de den helige anden”.

”Han (fadern) kan inte annat är förtära all sin kraft på sin son”.

”I det gudomliga (in divinis) föds sonen alltid”.

Här har vi en beskrivning av ett tema som Eckhart ofta återkommer till: de ömsesidiga livsbetingelserna för Gudomens och människans livsupplevelse. Det är genom *varje* människas livsupplevelse som Gudomen upplever sitt liv. Och genom Gudomens *verkande, skapande* komponent, ”Gud” i Eckharts terminologi, upplever människorna sina liv. Där Gudomens energier – den omgivande naturen med all sin biologiska mångfald – möter människans energier uppstår medvetande och därmed liv och livsupplevelse. Livet är något som varje ögonblick måste skapas genom rörelseaktiviteter, initierat av jaget i form av energiimpulser. Rörelsen utgör, som Martinus skriver, ”livet främsta kännetecken”. Det är ju genom rörelseaktiviteter som den gudomliga stillheten kan uppleva sig själv, uppleva kontrasten till sin omanifesterade egennatur. Jagets skapar- och upplevelseförmåga, X2, tillsammans med X1, utgör den verkande ”delen” av Gudomen. Den ”del” som Eckhart alltså benämner ”Gud”.

Eckhart skiljer på begreppen Gudomen och Gud. Hos honom är Gudomen en *icke-verkande* komponent, medan Gud utgör den *verkande* komponenten eller aspekten.

Om den icke-verkande Gudomen skriver Eckhart bland annat följande:

---

⁴¹ Hans Hof (1922–2011) var teolog, präst och professor i religionsfilosofi vid Uppsala universitet. Hof anses vara en av Sveriges främsta experter på Mäster Eckharts mystiska teologi.

”Gudomen har överhuvud ingenting att verka, i den finns ingen verksamhet, den har aldrig ’kikat’ ut (från sin fördoldhet) efter någon verksamhet. Gud och Gudomen är åtskilda – just som verkande och ickeverkande.”⁴²

Vidare om Guds avskildhet:

”I det innersta, ... i grunden är en enhetlig (’enfaldig’) stillhet, som vilar orörlig i sig själv; av denna orörlighet sätts emellertid allting i rörelse och den får alla de, som begåvats med förnuft och lever i sig själva (dvs. lever styrda inifrån = styrda av sitt förnuft), motta de för dem utmärkande sätten att leva”.

”Att Gud är Gud, det är han på grund av sin orörliga avskildhet, och från denna kommer hans renhet, hans enhet och hans oföränderlighet ... Nu skall du veta att Gud i evighet har varit och förblir i denna orörliga avskildhet. Du måste också veta: när Gud skapade himlen och jorden och alla varelser, berörde denna hans avskildhet så litet som om varelserna aldrig hade blivit skapade!” (Hof s. 181)

Angående den gudomliga avskildheten och rörelsen tillblivelse, är det motiverat att återigen se vad Martinus skriver om rörelsen tillblivelse och eviga upprätthållande:

” [Utan jaget] finns det inget levande väsen. Jag har därför kallat jaget ’det levande’ i det levande väsendet. Det existerar i detta tillstånd som absolut stillastående eller som ’den fasta punkt’ kring vilken allt i världsalltet rör sig. I denna guldgloria börjar en ny gloria göra sig gällande. Denna visar sig som kulminerande ljus, och detta är början till det vi kallar ’ande’. Med denna andes tillknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta igång rörelse. Det är det vi känner som tankestoff. Men vi måste här förstå att ingen rörelse av något slag kan sättas igång. Den har pågått i all evighet. Den kan inte annat än pågå.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11)

Här finns det en stor samstämmighet mellan Eckharts beskrivning av Guds avskilda orörlighet och rörelsens ursprung: ”av denna orörlighet sätts emellertid allting i rörelse”, och Martinus beskrivning av den fasta punkten, vilken utgör en absolut immateriell stillhet⁴³, och ”kristusväsendenas kosmiska talangkärnor” genom vilka väsendet kunde sätta igång rörelse.

Denna ”aktivitet” genom ”kristusväsendenas kosmiska talangkärnor”, är något som har pågått i all evighet och som är, menar jag, den samma som Eckharts begrepp ”gudsfødelsen”, där Gud föder Sonen och i samma ögonblick föder Sonen tillbaka Gud i sig själv. Det är genom

---

⁴² Här menar jag att Martinus beskriver denna icke-verkande Gudomen på symbol 4 i skissboken, vilken inom sig har en verkande treenig princip som kommer till manifesterat uttryck i formernas värld.

⁴³ I den fasta punkten äger det inte rum någon aktivitet, dvs. skapelse eller livsupplevelse. Livsupplevelsen manifesteras ”utanför” jaget eller den fasta punkten genom energi- eller materiebaserade kontrasterande rörelsekombinationer i den skapade världen, X3-området.

denna gudsfödsel, där Gudomens energier möter människans energier,⁴⁴ som Gudomens och människans medvetande uppstår. Martinus beskriver detta i symbolförklaringen till symbol 11 i *Den eviga världsbilden* del 1:

”På symbolen ser vi att det utgår en stråle från varje mikro jag och att det utgår strålar från makrojaget, som här i detta fall ska uppfattas som Gudomens jag. Vi ser att dessa båda strålutlösningar går i riktning mot varandra. Där dessa båda former av energiutlösning möter varandra, uppstår skapandet och därmed livsupplevelsen och manifestationen.” (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 11.34)

För att denna fasta punkt, 0X, ska kunna bli ett upplevande ”något som är”, måste det kunna åstadkomma energibaserade, kontrasterade rörelseaktiviteter. Det sker, menar jag, just genom X1, det verkande jaget i den treeniga principen, och dess ”illusionsskapande” komponenter X2, skaparförmågan, och X3, det skapade.

Vad gäller rörelsens vidmakthållande kommer Martinus med ytterst intressant information i det ovan citerade stycke 11 från *Den intellektualiserade kristendomen*. Inte minst det han skriver om den nya glorian, vilken, tillsammans med kristusväsendenas kosmiska talangkärnor, möjliggör rörelsens och därmed medvetandets uppkomst och vidmakthållande. Utan rörelse inget tankestoff, inget medvetande, ingen livsupplevelse.

*****

Mäster Eckhart och Gudomens Etthet

Jag avslutar det här avsnittet med det Martinus citat som jag börjar artikeln med, tillsammans med Mäster Eckharts beskrivning av Guds Etthet.

Martinus och Guds egennatur – den odelbara enheten

”Då detta ’något’ eller ’jagen’ i sin egennatur är höjda över tids- och rumsdimensionen, kan detta inte här existera i flertal. Bortom tids- och rumsdimensionen, vilket vill säga: bortom allt det skapade, allt det timliga, kan det ’något’ som utgör jagen i organismerna endast existera som en odelbar enhet. Det blir därför inte här tal om jag i flertal. Här kan absolut endast existera ett jag.” (*Mänskligheten och världsbilden* kap 67)

*****

Mäster Eckhart och Guds grund

”Det ena, som är höjt över alla tal och därmed över alla distinktioner och relationer, är en tillvarons urgrund, ur vilken t.o.m. Gud – den treenige – kommer. Det är Guds grund, det som gör Gud till Gud. Eckhart skiljer alltså

---

⁴⁴ Hos Martinus består världsalltet av levande väsen enligt principen ”liv inuti liv” (se symbol 7

”Livsenhetsprincipen” [Symbol 7 \(martinus.dk\)](#). Det betyder att medvetandet och livsupplevelsen uppstår på samma principiella sätt oavsett fysisk ”kroppskonstitution”, storlek eller form. Martinus menar att allt från de minsta subatomära mikropartiklarna till de väldigaste galaxerna utgör organismer för levande väsen (se symbol 14 ”Det kosmiska spiralkretsloppet 1” [Symbol 14 \(martinus.dk\)](#)).

mellan Gud och den gudomliga urgrunden och kallar denna urgrund 'Gudomen' ('Gottheit').

"Det som inte har några tillägg"

"I det att Gud är *ett*, så är Guds gudom där".

"Enheten håller ihop Gud".

"Vad betyder det nu att gudomen är ETT", frågar Eckhart. Hans grundläggande svar är detta: 'Med ETT menas det *som inte har några tillägg*' ('dem nichts beigelegt ist').

Kvantitativt sett kan man inte tillägga Gudomen något som den inte har. Gud är 'enkel', 'enkelhet', 'odelad' och 'odelbar'.

'Gud är alltigenom ETT, utan något som helst annat'. Det betyder, att Gudomen, till skillnad från allt skapat, inte är något 'sammansatt'. Inte heller kvalitativt kan man tillägga Gud något: Det ena är

'utan alla sätt och egenskaper'.

Gud är – i sin urgrund – utan egenskaper, omöjlig att fatta i bilder, utanför alla språkets och tankens kategorier. Eckharts specialuttryck för denna Guds oåtkomlighet för kunskap och språk är 'ren':

'Gudomen är ett 'rent' ETT; gudomen är 'Själva Renheten' eller 'den första Renheten'. 'ETT är något som är RENARE än godhet och sanning. Godhet och sanning (som egenskaper hos Gudomen) tillägger (Gud) något, de gör ett tillägg i *tanken*. Då man föreställer sig detta, då blir det ett tillägg. 'ETT' däremot tillägger inte (Gud) något.'

För Gudomens RENHET har Eckhart många synonymer: 'blott och bart', 'fri och ledig', 'naken'. Och det är inte bara det vanliga språket som vi använder när vi talar om den här världen och tingen däri, som kommer till korta inför gudomens 'nakna' verklighet. Även det religiösa språket om en personlig och treenig Gud, ja, en Gud överhuvud måste tystna inför det utsägliga, som är tillvarons urgrund. Gudomen, den gudomliga urgrunden, är

'varken fader eller son eller helig ande'. Gudomen är 'en icke-person' ja t.o.m. 'en *icke-gud*'."

(Meditation och mystik s. 179)